

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Prima Pars, De Confutatione Alcorani.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

PRIMA PARS, DE CONFUTATIONE ALCORANI.

CAPVT I.

De Alcorani institutione, & quis fuerit hujus legis author & inventor.

Alcorani legem latam fuisse à vito iniquo, rapaci, mæcho, homicida, falso Propheta, revelationibus, imposturis, crudelitate, & alijs flagitijs, fallacijs & erroribus referto, clarissimè apparet legenti ejusdem Mahometi vitam, à gravissimis authoribus conscriptam. Ex quibus omnibus doctissimè Cardinalis Turrecremat. c. 1. *contra errores Mahometi* pulchrè ejus mores, vitamque describit his verbis:

Beatus, inquit, Evangelista in Apocal. describens tribulationes Ecclesie, Mahometi, & suorum futuram persecutionem prædicens, eam sequentibus verbis Apoc. 13. cap. proponit: *Vidi aliam bestiam ascendentem de terra, & habebat cornua duo similia Agni, & loquebatur sicut Draco, & potestatem prioris bestie omnem faciebat in conspectu eius, & fecit terram, & habitatores in ea, adorare bestiam primam, cujus curata est plaga mortis, & fecit signa magna ut etiam ignem de celo faceret descendere in terram, in conspectu omnium hominum, & seduxit habitantes in terra, propter signa, quæ sunt data illi facere in conspectu bestie, dicens habitatoribus in terra, ut faciant imaginem bestie, quæ habet plagas gladij, & datum est illi, ut daret spiritum imagini bestie, & loqueretur in voce bestie & faceret, ut quicumque non adoraverit imaginem bestie, occidatur.* In quibus verbis Mahometus inter omnes hæreticos à fidelibus maximè venit execrandus, octo nominibus.

Primo, quia fuit scelestissimæ vitæ, unde dicitur, *Vidi aliam bestiam.*

Secundo, quia fuit prædo cupidissimus, unde dicitur, *ascendentem de terra.*

Tertio, quia simulator sanctitatis pessimus, unde dicitur, *habebat cornua duo similia Agni.*

Quarto, quia fuit in doctrina virulentissimus, hinc ipsi convenit, *Et loquebatur sicut Draco.*

Quinto, quia fuit in malis operandis studiosissimus; hinc rectè dicitur, *Et potestatem prioris bestie omnem faciebat.*

Sexto, quia fuit temerarius & arrogantissimus; unde convenienter, *fecit terram, & habitatores in ea adorare bestiam.*

Septimo, quia fuit seductor periculosissimus, benè ipsi appropriatur, *Et fecit signa magna.*

Octavo, quia fuit Tyrannus crudelissimus unde dicitur, *quicumque non adoraverit imaginem bestie, occidatur.*

Describitur ergo Mahometus primo vir à scelestissimus, cum subjungitur: *Vidi aliam bestiam*, videlicet, Mahometum vitam voluptuosam (quæ bestialis dicitur à Philosopho primo Ethicorum) ducentem. Nam fuit tanto libidinis ardore succensus, ut se jaceret super XL. homines virtutem generativam, & potestatem coëundi divinitus concessam habere, & præterea concubendi cum omnibus mulieribus, quæ se ei prostituere vellent gratis, habuit ipse 15. uxores, & 2. ancillas.

Secundo describitur prædo avarissimus, his verbis, *Ascendentem de terra*: quia per mercationes & rapinas ascendit de paupertate ad divitias. Mahometus enim utroque parente orbatus, sub Manophi Avunculi sui tutela pueritiæ annos agebat; Idolorum tunc temporis cultui cum universa gente Arabum interveniens. Post aliquot autem annos mercenarius factus viduæ cujusdam Cadigæ camelis agendis præfectus est, cum quibus in Syriam, aliasque regiones proficiscens, innumera commisit latrocinia: tandem suæ Dominiæ conjungo potius, rebus & nomine auctus est: atque ita de ignobili & egeno in divitem & famosum evectus. Et quia avaritia, ut dicit Ambrosius, quo plus ascenderit, eo ad altiora festinat, in tantam prorupit superbiam, ut regnum Arabum sibi polliceretur, nisi suos timere contribules, quod eum pro Rege non tenerent, cum ipsi essent illo majores.

Tertio, describitur, ut simulator sanctitatis, *Habens nimirum duo cornua similia Agni*, id est, Christi; cujus duo cornua dicitur Prophetia & novæ legis latio, unde Luc. 7. *Propheta magnus surrexit in nobis.* Mahometus autem videns sibi ad regnum usurpandum vires deesse, dolo usus est; ut qui Rex esse non poterat, Prophetam se simularet, legemque sibi à Deo revelatam mentiretur, ut *infra* favente Deo ostendemus.

Quarto, dum dicitur *Loqui sicut Draco*, Notatur ejus doctrina dolosa & venenosa, qua Agarenos, seu Saracenos infecit: hæc sunt enim draconis proprietates, ut oculis & fraudulenter decipiat,

& venenom infundat. Narratur in quadam Chronica, quod Clericus quidam cum in Curia Romana, honorem quem ambiebat, assequi nequisset, indignatus, in partes ultramarinas confugit, innumerabilemque populum sua simulatione ad se traxit: cui cum Mahometum praeficere vellet, columbam nutriti gratis in auribus Mahometi positis, ita ut columba super ejus humeros stare, & de auribus ejus cibum sumere assuefacta, quotiescunque eum videret, super humeros ejus profiliens rostrum in aurem immitteret. Hic ergo Clericus populum convocans dixit, se illum velle praeficere, quem Spiritus sanctus in specie columbae monstraret, statimque columbam secreta emisit: illa super humerum Mahometi volans, rostrum in ejus aurem immisit: quo viso, populus credidit Spiritum sanctum esse, qui super illum descenderet, ac verba Dei in ejus aurem inflaret. Et sic Mahometus Saracenos ad legem suam seduxit, ad eamque quasi divinam recipiendam pertinaciter animavit, qui ipsi adhaerentes Regnum Persidis, & Orientalis Imperii fines usque ad Alexandriam invaserunt.

Alibi tamen legitur, Monachum quendam Serapionem nomine, Nestorianum ab Ecclesia & Monasterio exturbatum in Arabiam confugisse, Mahometo quoque adhaerisse, qui ipsum de novo & veteri testamento plura edocuit secundum Nestorii Magistri sui intellectum, Salvatorem nostrum Deum esse negantis, & partim prout sibi visum est, simulque Apocryphorum fabulis eum plenissime imbuens, Christianum Nestorianum effecit, ut tota iniquitatis plenitudo in Mahometum conflueret, & nihil ei ad perditionem sui, vel aliorum deesset. Adjuncti sunt Judaei Haereticus, qui ne vetus Christianus fieret dolose praecaverent, hujusmodi novis rebus inhiant, non scripturarum veritatem, sed fabulas suas, quibus nunc adhuc abundant, ipsi Mahometo insubillarent, Sic ab optimis Doctoribus Judaeis & Haereticis, Mahometus instructus Alcoranum suum condidit, & tam ex fabulis Judaicis quam ex haereticorum venenis confectam, nefariam scripturam barbaro suo modo contexit; quem paulatim per Tomos à Gabriele, cujus nomen è sacra scriptura cognoverat, sibi allatum mentitus, gentem Deum ignorantem lethali haustu infecit: & in ore talium omnium calices melle liniens, subsequente mortifero veneno, animas, & corpora gentis miseræ (proh dolor) interemit. Bene ergo dicit Joan. Evang. quod ut draco loquutus est.

Quintò reprobus Mahometus describitur, à B. Joanne, in malis operandis studiosissimus insectator; cum dicitur: *Et potestatem prioris bestia omnem faciebat in conspectu ejus.* juxta Magistrum Nicolaum de Lira: Modus primi Regis in aliquo Regno, est regnum suum firmare, & dilatare quantum potest, quod fecit ipse Mahometus, & ideo dicitur, *Potestatem prioris bestia omnem faciebat* quia quicquid solet facere primus Rex, ad firmandam & dilatandam suam potestatem, ipse diligentissime peragebat, *In conspectu ejus*, id est, prout sibi ad suum intentum expediens videbatur. Ubi notandum, quod Mahometus ad firmandam & dilatandam legem suam, sive potestatem quatuor altissimis, vel caeteris usus sit.

Prima est, ut de lege sua non ratione disputaret, sed gladio: timuit enim, quod si inter sapientes veniret, facillimè vana & perniciose ostenderetur.

Secunda est; Ne Saraceni studii Philosophiae vacarent, per quae legis suae falsitas, vel solo naturali iudicio satis manifesta deegeret.

Tertia est; Quod in principio legem suam, non nisi rusticis, & simplicioribus hominibus perscrutaret, apud quos Prophetam se meritum quidvis eo facilius persuasit, & obtinuit fraudulenta sua machinatione, quanto ipsi rudiores, & honeste civilitatis ac humanae prudentiae magis erant expertes: quibus per agros, & villulas incompotè & agreste viventibus facillimè se Dei nuncium, & Prophetam esse persuadebat: utpote qui, inter veritatem & mendacium, inter facultatem & sapientiam, quid distaret, discernere nesciebant: nec parum ipsi profuit Astrologi cujusdam favor & consilium, quo latrones, sicarios, & quidquid potuit pestiferae gentis sibi univit, quorum auxilio terrorem suum super multos non leviter auxit.

Quarta est: quod in lege libidinis & voluptatis frena laxaverit, quam carnales homines mente corrupti libenter amplectuntur: & ita pater, qualiter in dilatarione suae sectae in malis operandis fuerit studiosissimus.

Sexto, impudens Mahometus describitur à B. Joanne, Evangelista, temerarius arrogantissimus: cum dicitur, *fecit terram suam, & habitantes in ea adorare bestiam primam*, id est, seipsum, qui dicitur *bestia* ratione prius assignata: adorare non dico tanquam Deum, sed sicut Prophetam Dei summum, talem enim se praedicavit, & creditis est à gente sua illa stultitiae autem temeritatis fuisse legitur, ut ausus fuerit dicere, *Credite in Deum, & in nuncium ejus Mahometum: Obedite Deo & nuncio ejus: Sequimini Deum, & Nuncium ejus.* Quod profecto verbum arrogantissimum fuit, sicut infra ostendemus; ubi ipsum non Dei Nuncium, sed pseudo prophetam manifestatione demonstrabimus.

Septimo, impius Mahometus describitur à B. Joanne seductor periculosissimus his verbis: *Fecit signa magna, falsa tamen, ut etiam faceret ignem de caelo in terram descendere: hic ut manifestè pater, & dicit Magister Nicolaus de Lira, ignis metaphorice accipitur, sicut & alia, quae dicuntur hic.* Mahometus enim jam magnus effectus, epileptica passione cadere cepit: quam obrem ne vel apud uxorem, vel populum suum vilipenderetur, se hoc pati, ex apparitione Gabriellae Archangeli, commentus est; utpote non valens ejus terrorem sustinere: sicut Daniel, 10. dicit Angelo sibi apparenti: *Domine mi in visione tua dissoluta sunt compagines meae, & nihil in me remansit virium:* Angeli vero ignis vocantur, secundum illud Psalmi: *Qui facit Angelos suos spiritus, & ministros ignem urentem.* Verum quia id falso à Mahometo erat commentum; ideo subiungitur, *in conspectu hominum*, id est, in opinione falsa sibi credentium. Commentetiam sunt ipsius Discipuli, quod Lunam ad se vocatam fecerit descendere, qua ratione luminis convenit curi igne, & hic secundum vanam opinionem hominum ignem descendere curavit: & haec, ut sequitur, *seduxit in terram habitantes*, per se & discipulos suos, propter signa, quae falso dicta sunt de eo, & ab hominibus bestialibus credita.

Octavo nefarius Mahometus à Joanne Evangelista crudelissimus Tyrannus dicitur, per haec verba: *Habitantibus in terra sibi subjecta, scilicet, ut faciant imaginem bestiae.* Dicitur autem ejus Imago lex ab eo data, in qua representatur ejus conditio & vita, & praecipit firmiter sub poena mortis illam culto-

castro dicitur, & hoc est quod dicitur, *ut faciant imaginem*, id est, opere impleant ejus legem. *Et datum est ei*, id est, permissum à Deo, *ut daret spiritum imaginis*, id est, vigorem suæ legi. Lex enim dicitur viva, quamdiu viget; & mortua, quando aletatur. *Ut loquatur imago bestia*, id est, sententiam suam ostendat, sicut dicitur, *Lex talis loquitur in tali casu*, nam omnia ferè accipiuntur metaphoricè. Sequitur, *Et quicumque non adoraverit imaginem bestia*, id est, legem bestialem Mahometi non receperit, & non coluerit, occidatur: *Et faciet per violentiam, omnes, pullos, & magnos, divites, & pauperes, liberos, & servos habere charactem in manu dextra*, id est, in opere, & *in frontibus suis, per otis confessionem*. Hactenus ex Turretemata.

CAPVT II.

Mahometum non fuisse Apostolum,
sive Nuncium à Deo missum.

Confutend.
lib. 8.
Tom. 5.
supra. it.
Bibliothec.
Theolog.
per quã
sua
Mahometanæ
sectæ superstitionis
acriter impug-
natur & confu-
tatur.

Nicolaus Clenardus vir egregius, qui è patria sua Belgio longissimam & valde periculosam suscepit peregrinationem in Africam, & in civitate Felle diu moratus est, eum in finem, ut Mahometanam fidem perfectè ediceret, quo deinceps Mahometis ab infidelitate sua, ad fidem Christi convertendis, magis utilem ac fructuosam operam impenderet: rectè fundamentum disputationis inter nos & Mahometistas notavi: hoc fuisse, de Ecclesiæ Catholice statu sempiterno, vel everfione ante annos nongentos. Illi enim ajunt, ut Evangelio prodito abrogata est lex ceremoniarum, sic Mahometum successisse Christo, cum ejus lex & Ecclesiæ intercessisset. Quare hic negotij cardo est, & hinc ordiendâ disputatio: Mahometum nec fuisse Apostolum, nec à DEO missum, nec Evangelicam legem fuisse abrogatam, aut extinctam.

Ut autem Mahometus se Dei Apostolum comprober, tum ex litteris sacris suam auctoritatem, & vocationem commendat, tum Saraceni aliquibus miraculis ab ipso Mahometo factis confirmant. Primo igitur Mahometus *cap. 74. Alcorani*, inquit, Christum in novo testamento de Mahometo venturo his verbis prædixisse, *Nuntia* (inquit ille) *vobis affiro, de nuncio post me venturo, cujus nomen Mahometus: quem locum Saraceni omnes credunt in Evangelio adhuc stare, sui minis, malitia & impietate Christianorum fuisse etatum. Secundo, in cap. 71. Alcorani*, dicitur Deum in veteri testamento ejusdem Prophetæ futuram nativitatem, tot anorum millibus ante prænciasse, illis verbis *Deut. 18. Prophetam de gente tua, & de fratribus tuis sicut me suscitabit tibi Dominus Deus.*

Præterea Saraceni multa à Mahometo miracula gloriosa edita in confirmationem sui Apostolatus fuisse fingunt: ex quibus illa (inquiunt) sunt principiora, quod in specie columbæ Spiritus Dei in eum descendit, & inspiravit, quemadmodum lex Alcorani erat conscribenda: quod dum coram universa multitudine concionaretur, indomitus taurus, terribilior illo immani Atticæ regionis, qui ab Hercule victus, inter admirabiles ejus labores numeratur, ad Mahometum accurrens, in genua se prosternens & declinans humiliter caput, manum Prophetæ supplex deosculatus est: quasi exemplo suo demonstrans eum ab hominibus colendum, quem ferè & truculentæ be-

stia venerentur. Quid illud, quoddam Adamo novem post ejus creationem diebus, stupenda quædam visio accidit, quæ dum attonitus miratur, divinitus ei annunciatum est, eam fuisse præsignificationem quandam plurimorum Prophetarum, ex quibus oriundus esset Mahometus; quem quatuor tantum annis natum invisit Archangelus Gabriel, qui etiam antea de cælo descenderat, cum septuaginta Angelorum millibus, ut mundo ejus nativitatem testaretur, & qui postea cælitus eam legem detulit, quæ deinceps à Mahometo toti mundo erat imponenda? Mitto divisam in duas partes lunam, & hujus generis quædam alia. Neque enim, inquit Saraceni, Mahometus adeo erat stolidus, ut Prophetam & Apostolum Dei se vendicaret, sine illo argumento, quo Deus semper omnes sine exceptione ejusmodi Prophetas voluit esse ornatos: neque Arabes, Persæ, Asiatici, & Ægyptij, qui ejus Alcoranum susceperunt, adeo erant agrestes & barbari, ut unico verbo victi, fidem veterem voluerint projicere, & novam undecunque oblatam arripere.

Tertiò, quia Mahometus (inquiunt Saraceni) non solum ad reformandum orbem, sed etiam ad castigandum, ob neglectam Christi sanctissimam doctrinam, & Religionem, ultimo loco fuit missus, idcirco post ea miracula, suæ divinæ vocationis indicia, cum prædicatione Alcorani gladium copulavit: Deum enim, ajunt, illi per Gabrielem, Alcoranum misisse, præcepisseque, ut eum per orbem terrarum publicaret, simulque gladium tradidisse, quo repugnantes castigaret: hancque contendunt Saraceni legem esse, ipsissimam Dei voluntatem, veritatem certam, in qua promulganda, si operam suam poneret, DEUM ei affuturum, & felicibus auspiciis conatum ejus ad optatos exitus provecturum. Et his promissis eventa (inquiunt) pulcherrimè responderunt. Rem siquidem aggressus mirabili felicitate Regiones maximas subjugavit, Arabiam, Asiam, Persiam, & alias plurimas: neque potentissimus Romanorum Imperator, ejus cursum potuit retardare, aut hominum extinguere ardorem, aut amissas provincias recuperare, aut unquam extripare, quam ille fidem feverat; quæ & ijs in locis ad hunc usque diem firma constantque permansit; & extremas Orientis plagas pervasit. Unde sibi ipsis facillè persuaserunt, (imo hoc est potissimum hujus sectæ fundamentum) Deum primò misisse humano generi Moysem, deinde abrogata lege Christum JESUM, instructos facultate & virtute prodigiorum: hominibus vero non obsequentibus eorum dictis, misisse postremo Mahometum sine miraculis, armatum, ut quos non moverant miracula, arma compellerent: ac proinde Mahometum fuisse postremum nuncium, nec futurum alium post ipsum.

Contra hujusmodi igitur deliria statuendum primum, Mahometum nulla fecisse miracula: secundum, Non fuisse Dei nuncium, neque Apostolum; ac tertium proinde, Non fuisse ultimo loco à Deo missum, quartum, Ipsum non esse Dei Prophetam.

Maho-

Mahometum nullum operatum
fuisse miraculum.

§. I.

DE prima hujus affectionis parte sufficiat nunc attingisse breviter, Mahometum nullum operatum fuisse miraculum: quis enim non advertat, ea omnia, quæ à Saracenis finguntur, ut ejus commendent miracula, esse falsas eorum imitationes, quæ in Salvatore nostro gesta sunt. Descendit super eum (quod ipsi non negant) in Jordane Spiritus sanctus, descendit quando nascebatur multitudo Angelorum caelestium: salutavit MARIAM virginem Archangelus Gabriel, eique keuissimum illud nuntium de Christo carnem suscepturo detulit. Ista quia visa sunt Mahometo plausibilia, & ad populum insecandum idonea, partim præstigijs, partim apertis mendacijs ad se traxit. Deinde hæc omnia à nemine, nisi ab ipso auctore visa sunt, imò hæc & alia confictæ fabulæ sunt, & contraria ipsi Alcorano. Prohibet enim Mahometus de se aliquid tale credere, præterquam quæ scripta sunt in Alcorano.

De omnibus Prophetis dicit: *Multi multa mentis sunt, quod ne de me existiment quidam, id solum de me verum credatur, quod Alcorani auctoritate fulcitur.* Ille enim cum miracula non fecisset, & hoc ostendere volens, introducit Deum loquentem & dicentem: *Dixit Dominus ad me propter hoc miracula te facere non permitto, ne tibi propter miracula evinias, quod & alijs Prophetis accidit.* Suo igitur testimonio convincitur nullum fecisse. Ait enim, quòd cum homines ei dicerent: *Ostende nobis aliquid signum sicut fecit Moyses, Christus, & alijs Prophetis;* respondit, quòd mundus non credidit ijs, sed dixit, incantatores esse, propter hoc Deus non permisit mihi miracula facere, non enim credidissent: sed veni in potentia armorum. Quod manifestè falsum esse ex eo patet, quòd parvo negotio credidissent facienti miracula; cui crediderunt sine miraculis, latrocinia, rapinas, adulteria, & id genus flagitia mandanti; quibus perpetrandis genus humanum pronissimum est: quòd ait de potentia armorum, quòd pro miraculo adducit, falsum est: non enim semper fuit victor, ut Moyses, & Jesus Nave, & Helias, quos Angelus Domini semper protegit, & victores effecit; Mahometo verò dentes contriti sunt, & facies collisa: hinc ergo non est, quòd repente ei magna mundi pars adhererit; sed quòd talia mandata dederit, in quæ homines sine lege, proclives sunt.

Præterea eundem Mahometum nullum patrasse miraculum, ex alio ipsius testimonio manifestè constat: nam & ipse in *Cap. Prophetarum* narrat de quærenibus ab eo miracula fieri, & dicentibus ipsi Mahometo: *Audivisti insonnia, blasphemias congregasti, vel forsè poeticè loqueris. Veni ad nos ad minus in uno miraculo, quomodo & missi sunt priores.* Respondit: *Subvertimus, inquit Deus, urbes coram non credentibus, nunquid hi credent, & quomodo expectent ab eo miracula:* & respondit eis; *Quoniam qui præcesserunt vos, non crediderunt miraculo, & neque vos etiam miracula credetis, nisi per ensam.* Quibus testimonijs clarè convincitur, Alcoranum nullis miraculis fulciri.

Christiana autem fides, quæ ardua docet, & præcipit, in miraculis manifestis & utilibus, tum à Christo, tum ab Apostolis editis tota fundata est:

& usque ad præsentia tempora demones expelluntur, debiles curantur, mortui suscitantur: hæc autem miracula Christiani patrantur, hodieque patrant dicentes, Christum crucifixum, verumque Deum esse: & in hujus veritatis confirmationem, innumera sunt à Christi cultoribus patra:ta miracula. Quod si Saraceni dicant esse à nobis conficta, ex eo magis convincuntur: nam aut Christiana Religio divinis miraculis à toto fere orbe recepta est, aut nullis miraculis confirmata: si primum, divina est ergo, & digna, quæ recipiatur: si autem nullis, hoc est magis miraculum, quòd absque miraculis, per homines simplices & idiotas, hominibus ardua, naturæque vitij corruptæ contraria imponentes id fieri potuisset: quòd fecerunt Christiani, non vi & armis alios interimentes, aut minantes, sed potius ab alijs illatam mortem patienter sustinentes.

Mahometum non fuisse Dei Apostolum.

§. 2.

Sed jam secundò Mahometum scilicet Apostolum, vi & armis nitentem, evertamus. Primò, quia Deimos est legè statuentis per suos ministros, & nuncios, non violentia armorum cogere corpora, sed miraculis & suasionibus adducere animos. Hoc fecerunt Moyses & Christus: nam quòd Mahometus dicit, homines illis non obediisse, manifestissimum est mendacium: quippe & Moyse dicto audientes fuerunt Judæi, & totus pene orbis Christo, & nunc plurimæ adhuc gentes, & cum Mahometus viveret, pleræque nationes. Manifestius poterat monstrare à DEO esse missum se, si ea egisset, quæ sola potest DEUS, quæque illis solis tribuit, quos mittit ipse ad salutem hominum. Nam quòd ait incredulis nulla miracula prodesse, se ipse non intelligit, ut in alijs suis dicitis. Quos enim vocat incredulos? si illos, qui nullo modo sunt credituri, apud istos non solum miracula, sed nec arma quicquam profecerint: si increduli sunt, qui non credunt, aut quibus difficile perstatetur; istis certa efficaciora fuerint miracula, quam arma, & mundus ad mirabilia Christi atque Apostolorum opera respicit, non ad victorias Persarum, aut Romanorum. Sed Mahometus conscius sibi, se non habere donam illud caeleste efficiendi, quæ naturæ vires superarent, quòd erat in promptu, missum esse se dixit ferro munitum. Atqui armatus hic victus est aliquando, & luculentum vulnus in ore accepit, unde molares aliquot & dentes amisit, & in fossam est dejectus, & victus turpiter, & quidem cum pridie victoriam sibi & suis ex caelesti oraculo promississet: quòd etiam cum adhuc esset latro, casus sæpe est, ut à *Drianidis*, quorum camelos invadebat *Mecha* redeuntes, & Civitas illa, quæ nunc eum adorat, capitis aliquando eum damnavit, ut latronem perniciosissimum; & primum proposuit, si quis in potestatem, vel vivum, vel mortuum redigeret.

Præterea, quia in armis sæpe numero videmus accidere, ut pejor causa vincat meliorem, ut intelligamus non esse divinæ æquitatis bella, sed humanae malitiæ. Verum non ignoravit Mahometus mansuetudinem, clementiam, humanitatem esse potius divina arma, quam ista ferrea & chalybea fabricorum manibus confata, idcirco ait: *Missus sum à Deo, ad homines cum pietate & misericordia, item persuasionem esse potius divinitatis, quam violentiam*

lentiam & coactionem, idcirco alio in loco inquit: *Nulla violentia est in fide. Et rursus: Vim nequaquam propter legem inseratis, cum recta, pravaque via patet illa sint.* Sed nimirum si hoc ipse observasset, invalidum fuisset regnum Prophetæ, & detectus Principatus. Persuasionem enim nemo esset unquam ad assentiendum sectæ inductus, tam absurdæ ac puerili. At ferri quis fuisset usus, si nemo cogere, & res non esset gladijs gerenda, sed rationibus? Idcirco tanquam sui oblitus alibi, dicit: *Nisi meam scripturam receperis, & credideris, calitus esse ad me missam, meque corfissus fueris Prophetam esse Dei legatum; diripiã substantiam tuam omnem, uxorem & liberos tuos captivos abducam, reque ipsam interficiam.* E. item: *Viri boni, quid vobis est cum illis in vedulo commercij cum nemine illorum contrabatis, vel negotium vel societatem, vel amicitiam, nisi prius recta via Dei pugnatum aut per adatum vobis sciam exeat: quod si facere recusarint, eos si fieri possit, ubicunque invenieritis, occidite.* Hæc ille. Quid potest dici, vel Deo, vel Prophetæ congruentius? Ideoque lingua vestra, eo nomine appellatis eos, qui vobis se adiungunt, quo denotatur, illos se ac rem suam, & familiam contrevallæ Mahometicæ legis professione.

Deinde, quia non convenit mitti à DEO, nisi qui Dei sit simillimus sanctitate, innocentia viræ, sapientia, & alijs virtutibus, quæ in DEO sunt extrema & infinita: qualis fuit Moyses, & Moysè melior Christus, vel vestri legislatoris testimonio; Mahometus ipse, antequam ad legationem Dei nomine obeundam venire, pessimus, in legatione ipso pejor fuit. Ipse homo apertus, & simplex proficitur, quæ negare non poterat, cum haberet confcios & testes suorum flagitiorum, peccatorem se à principio fuisse, & hominem facinorosum, sed condonata sibi esse à DEO peccata. Quæ autem iniquitas fuerint priora illa scelera? prædo erat, raptor violentus, homicida & nefarius adulter; eadem illa postquam de cælis descendit, obtinuit, nec quicquam mutavit de solita impunitate, ac crudelitate. Denique talis fuit, qualem quis filium suum esse nolle. Quis igitur credat à Deo esse electum aliquem ad munus tantum, nec ab eo esse meliorem redditum? Potest cuiquam tanta bonitas contingere, quin bonum faciat? Potest tanta puritas, quin purget? Ac vero ne quis scelera & flagitia, quæ palam Prophetæ designabat, audeat carpere aut vituperare, auctoritatem divinam omnibus interposuit, & se à Deo iustum id facere confirmavit; bella, cædes, rapinas, adulteria.

Nec satis illi fuit, malum & scelerosum esse, nisi etiam nequitia, ac scelerum suorum auctorem DEUM faceret, & causam, patrem bonitatis & justitiæ, osorem victorum. Mover bella, rapit, occidit, ait, se cum potentia publica à Deo missum; incestat, adulteratur, pollutit virgines, & maritatas, facit Deum lenonem suum; & ait, sibi datam à Deo vim generandi, quantum hominibus quadraginta. Quid potest dici obscenius? quot sum hæc generandi tato immanis potestas? nisi ut non solum impudè, & licenter, sed cum aliqua pia Religionis cognitione, à muliebri simplicitate, & superstitione admitteretur ad concubitum, sinente marito, aut patre, atque etiam auctoritatem numinis reverente, à quo esset illi tale munus concessum.

Ad damus præterea, si à Deo munus hoc concessum est Mahometo suo nuntio, & Prophetæ, cur nulli unquam Prophetarum aliorum, non dico tantum, sed nihil permissum est tale omnino?

Quod si donum est hoc & Deo dante, & Prophetæ accipiente dignum, nemo non deberet expere, & se in cænum illud foedissimum immergere. Quæ divinæ naturæ, atque ingenij, vel minimam ac tenuissimam particulam mente ac cogitatione comprehendunt, continuo agnoscent, qualis est iste divinus Nuntius, qui vim illam ac facultatem tantæ turpitudinis; & licentiam adeo particularem & effrenam à Deo se accepisse gloriaretur? Si tam propinquus, tam acceptus, tam charus erat Deo, impartitus illi fuisset Deus non turpitudinem opum, non voluptatum, non rapinarum, sed de suarum excellentia virtutum, quemadmodum Moyse, Christo, Joanni, & alijs, quos ipse charos fuisse Deo perhibuit.

Nec solutio Saracenorum potest satisfacere dicentium; Etiam si Mahometus fuerit homo nequam, & perditus; tamen Deus eligit quos vult: quia etiam si Deus ex peccatoribus iustos faciat, semel tamen electi à Deo, & in ejus amicitiam admitti peccatores esse desinunt, maxime si vera essent, quæ ipse Mahometus de se finxit. Tanta enim cum Deo familiaritas, tam crebra colloquia, lex ipsa cæli us ipsi missa, fecissent eum sanctiorem. Quale autem est, formulam rectè vivendi, pietatis, sancti atis dare Deum hominibus, per hominem ab illis virtutibus alienissimum; ut nihil magis à norma illa disceperet, quam vita Legati? Quid vero potest esse æquius quam ut homines se ad exemplum illius componant, quem videant admitti ad consortia Angelorum, ad colloquia Dei, præfici mundo à DEO ipso, ad leges vitæ & sanctitatis condendas.

Sed proprius accedamus ad id quod dicunt, à Deo fuisse promissum Mahometum, id vero etiam à nostris. Nam illo loco, quo dicitur: *Et mittam vobis Spiritum consolationis*, Mahometum erat adscriptum, deletum autem à nobis odio Saracenorum. Quæro ante omnia, quinam erant eum priores Mahometo, an postiores? prioribus nulla erat causa; nesciebant enim quis, aut qualis Mahometus esset futurus, imo credituri erant optimum, & divinum Prophetam futurum, qui esset à Christo non solum commendatus, sed iustus expectandi. Postiores non fecerunt; Nam Mahometus jam de eo conqueritur. Quid quod extant Evangelia scripta ante Mahometi ætatem, nec ulla est in eis mentio Mahometi, nec ulla eo loco etiam. Tot scriptores Christiani præcesserunt Mahometum, tam diversi opinionibus, sectis, affectibus, quis unquam illorum meminuit Mahometum? Quod si Mahometum iussisset JESUS Christus expectari, tantum nobis fuisset nefas, illum priusquam veniret non expectare, & postquam venisset non recipere, quam Christum ipsum abnegare.

Magnum odium versatur inter Christianos & Saracenos, idem inter Christianos & Judæos, ac inter Judæos, & ipsos Saracenos. Mahometus inquit, Moysen fuisse missum à DEO, JESUM vero verbum DEI, natum ex MARIA Virgine, & nullus Saracenorum audeat aliter sentire, aut loqui, nec scripturam eradere, non amore Christi, aut nostri, sed propter testimonium Mahometi, quare ergo idem non est credendum de nobis Christianis? Nos libros veteris testamenti legimus, veneramus, oracula esse Dei omnipotentis pro certo habemus; Moysen verbum Dei, Prophetas sanctos fuisse credimus homines, ex testimonio JESU Christi, qui si Mahometum nobis commédasse, sanctior etiam nobis esset illis omnibus: quemadmodum Joannes Baptista de quo elogium fuit Christi, *inter*

natos de mulieribus non surrexisse majorem. Nec aliter expectatus & desideratus fuisset à nostris Mahometus, quam Spiritus ille consolationis ab Apostolis; qui decimo post Christi ascensionem die; divinis muneribus Apostolos replevit.

Mahometus non fuit postremus Dei Nuntius.

§. 3.

DEnique asserunt Saraceni postremum Dei nuntium fuisse Mahometum, quod æquè falsum & ridiculum est, ac alia, quæ ipsi mentuntur: Nam ratio ipsa postulat, ut præstantissima legatio præstantissimo legato commendeatur. Cum res est absolvenda ingens, & maximi momenti & ad summam Regni pertinens, quis miratur nisi Regi proximus & intimus, vel interdum Rex ipse venit in colloquium, cum iis quibus committitur. Primum enim res per inferiores tractatur, ad ultimum vero, ut plena sit in commutatione auctoritas, per eum, qui summæ sit auctoritatis. Conferamus jam Christum cum Mahometo non ex nostra prædicatione, sed ex Alcorano, & Saracenorum secta, Christus verbum Dei, Mahometus homo merus, Christus Messias promissus patribus, unciatus ab Angelo Virgini excellentissimæ: Mahometus obscurus & ignobilis, Christus semper sanctus, Mahometus aliquando profanus, erabundus & latro, ac Idolorum cultor. Christus doctor sapientissimus: Mahometus omnis e uditionis prorsus expertus, nec suum ipsius Alcoranum intelligens. Christus de se, & de suis certus: Mahometus incertus, ut ipse in Alcorano confitetur. Christus vivens, vel, ut ipsi dicunt, raptus in cælum à Deo; vel, ut nos, redactus in vitam; Mahometus mortuus & computrefactus. Denique nec Mahometus negat multo se esse inferiorem JESU Christo. Utri ergo par erat legationem postremam mandari, in qua sigillum esset addendum normæ pietatis & vitæ totius? Conveniebat profecto vel Mahometum, si nuntius esset Dei cum reliquis Prophetis venisse ante JESUM, vel post JESUM neminem mitti.

Accedit his, quod Christus ad divinæ suæ legis confirmationem ea adferebat, quæ videntes dubitare non possent divinitatis fieri, & faciliorem omnem naturæ superare. Saraceni enim de illo testificantur, quod reddiderit lumen cæcis, sanitatem leprosis, surdis auditum, mortuis lucem & vitam, & alia innumera. Prophetæ ipsorum nulla se ait miracula fecisse; cum tamen id præcipuum sit divinitatis signum: nempe ostendere vel se, vel eum, à quo sit missus, majorem esse, & potentiorum naturæ legibus, quod & ipsi quantumcunque ignari, etiam inconsiderantes, satis tamen assequuntur; quia Prophetæ eorum negat se miracula edidisse, aut sibi eam vim à Deo concessam. Miracula nihilominus aliqua ei attribuunt, sed absurda aut ineptæ, quæ satis appareat esse conficta.

Ex his igitur patet, quam ridicula sint, quæ pro Mahometis apostolatu Saraceni fabulantur.

Mahometum neque fuisse Dei Prophetam.

§. 4.

MAhometus cum ad Regni fastigium vi & armis ascendere non posset; arte & ingenio magno usus est; ut qui Rex esse non poterat, Prophetam se, & Apostolum Dei simularet; legemque sibi à Deo revelatam tanquam summo Dei Propheta mentitus est: imo non solum Prophetam se effinxit, sed etiam Prophetam generalem, quin & finem & sigillum se omnium Prophetarum temerè & mendaciter asseruit: quæ omnia falsissima sunt, ut ex sequentibus argumentis aperitissimè demonstratur.

Primo, quia cum Prophetia sit inspiratio, vel revelatio divina, rerum eventus immobili vel irate denuncians, non potest prophetari, quæ à DEO est, subesse falsum aliquid, sive mendacium: alioquin DEUS ipse esset author mendacii. Sed quam plurima de se ipso Mahometus prædixit, quæ non evenerunt; prædixit enim se tertio die resurrecturum; quare à Saracenis usque ad illud tempus servatum corpus in a fœtore aëtem infecit, ut eum, quam citissime sepelire compellerentur. Dixit etiam sibi particulari revelatione à DEO fuisse concessum, ut sine discrimine ullo, posset cuicumque mulieri adhærere, ut generaret virum sanctum & Prophetam: at non legitur ipsum genuisse filium aliquem, ex quo tam ejus turpitudine, quam prophetiæ falsitas convincitur.

Ipse rursus Mahometus composuit librum, in quo scripsit duodecim milia verborum mirabilium; mirantibus autem & querentibus Saracenis quibusdam ab ipso Mahometo, respondit, solum tria milia veritatem habere, cætera autem esse falsa. O egregium Dei Prophetam! O summum Dei & veritatis Apostolum! in duodecim mille verbis, sive sententijs novem milia confitentis mendaciæ? Quare cum in prædicto libro, ut author est Richardus in confutatione legis Mahometi cap. 9. falsum aliquid deprehenditur; respondent Saraceni, & hoc Mahometum dixisse, cum affirmavit non omnia esse vera. Sed & ipso Alcorano, quem Mahometus se à Deo tanquam Prophetæ accepisse jactat multa continentur falsa, erronea quam plurima; mendacia quasi innumera, ut patet ex erroribus Alcorani in initio hujus disputationis relatis, & ex alijs infra referendis. Quare, ut etiam ipse Richardus se experientia compertisse testatur, multi Saracenorum, præciue viri periti & sapientes, quasi nullam fidem adhibent Alcorano; & ideo de ipso cum alijs sapientibus disputare reculant, vehementissimeque contristantur, cum ab alijs ipsum legi conspexerint: & ideo vetant, ne in alias linguas transferatur: purum autem aurum, nec aquam timer, neque ignem: talis est Evangelij doctrina, de qua libenter Christiani cum alijs nationibus disputant, legendumque omnibus offerunt, cupiuntque omnibus prædicari, & in alias linguas transferri.

Secundo, Principaliter prophetia cum sit donum Dei, datur ad utilitatem Ecclesiæ, sicut & alia gratie gratis data, secundum illud Apostoli 1. Cor. 12. *Unicuique datur manifestatio spiritus ad utilitatem, sed ea, quæ à Mahometo gesta sunt, potius ad destructionem fidei & morum, quam ad edificationem spectant.*

Tertio,

Tertio, Quia licet Prophetæ donum necessario morum honestatem, mentisque sanctimoniam non requirit; secundum illud Apostoli 1. Cor. 3. *Si habuerim prophetiam, & novero mysteria omnia, charitatem autem non habuero, nihil sum: & ob id, aliquando mentem peccatoris spiritus tangat Prophetiæ, quædam tamen sunt peccata, ut prudenter annotavit D. Thom. 2. 2. q. 171. art. 4. quæ usum prophetiæ impediunt, qualia sunt carnalia: quia illa, passionis vehementia mentem à spiritualitate omnino retrahunt; ex quo quis ineptior fit ad prophetiam. Quare Rabbi Moyses apud D. Tho. dixit: Hoc est signum, quod aliquis sit falsus Prophetæ, quando voluptatibus sæculi detinetur. Cum ergo Mahometus carnalibus voluptatibus maxime fuerit involutus, utpote stupris, libidinibus, adulterijs, homicidijs, spolijs & rapinis, alijsque innumeris flagitijs; manifestè colligitur ipsum non Prophetam Dei fuisse, sed potius de illis, de quibus Ezechiel. 3. *Hec dicit Dominus Deus, de Prophetis insipientibus, qui sequuntur spiritum suum, & nihil vident.**

Quarto, Impossibile est esse Prophetam Dominum illum, qui in doctrinis & denunciationibus prophetiis sibi adversatur: hoc passim invenitur in lege Alcorani, spiritu Prophetico à Mahometo composita. Et confirmatur, quia DEUS sibi ipsi contrarius esse nequit: at Mahometus in plurimis divinæ legi, antiquis Prophetarum prædictionibus, & Christi Evangelio contraria docuit, ut constat legentibus Alcoranum: manifestum est igitur, ipsum non esse Prophetam DEI.

Quinto, Propheta dicitur, quasi procul fans, hoc est, ignota sive præterita, sive futura prænuncians; at Mahometus ignota nulla præterita dixit: quod si aliqua de Adamo, de Noe, de Abraham, de Moyse enarrasse legitur; non ea illa putitate, qua in fontibus Scripturæ sacræ inveniebantur, accepit: sed multa permiscens mendacia, totam penè scripturam infecit. Et ut alia prætermittam, quod clarius mendacium seu potius delirium, quam asserere Virginem MARIAM fuisse filiam Abrahami, & Abrahamum fuisse Patrem Moyse & Aaron; ita palam affirmat in *Cap. Abraham*: & in *Cap. Mariam*, hoc est, Mariam, docet Mariam Matrem Christi, sororem fuisse Aaron: & quod Moyse, & Aaron habuerint quandam Sororem, quæ Maria appellabatur, & quod hi tres erant filij Abraham, quid ineptius, aut fabulosius? cum inter hanc Mariam, & B. Virginem MARIAM matrem JESU Christi Salvatoris nostri, mille quingenti anni inter fuerint: quare captus est Mahometus in mendacio tam manifesto, DEO sic permittente, ut quilibet facillè deceptionem animadverteret.

Deinde de Patriarchis, ut de Abrahamo, Isaac, & Jacob (itemque de Patriarcha Noë) affirmat, quod fuerint Saraceni, & quod propterea diluviū venerit super terram; quia Noë prædicante hominibus, ut fierent Saraceni, ipsi renebant; quæ omnia ridicula & fabulosa sunt: tum quia ipse Mahometus, sicut ipsemet docet in Alcorano, in *C. Elcaminyar*, ait sibi ex persona Dei fuisse mandatum, ut sit primus Saracenus in mundo: tum quia Patriarchæ isti fuerunt Christianorum, Judæorum, ac Saracenorum progenitores, ac proinde non plus Saraceni quam Christiani sunt appellandi. De Apostolis etiam ut ad Evangelij tempora descendamus, dicit in *Cap. Abraham*, quod illi testati sunt, & dixerunt Christo, quod essent Saraceni imitatoresque Apostoli Mahometi; quod itidem men-

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

dacium est apertissimum. Christus enim & Apostoli Mahometum (qui se ipso testante fuit primus Saracenorum) præcesserunt plusquam sexcentis annis. De Christo vero nec esse Deum, nec Filium Dei mentitus est: & quod mirabile est, ut credatur, affirmavit Christum neque crucifixum neque mortuum fuisse. Res adeo toti orbi, & per tota sæcula Judæis, gentibus, omnibusque nationibus notissima, ut amentia sit eam negare. De se ipso denique affirmat, Christum prophetaisse, dixisseque in Evangelio, *Annuntio vobis de nuncio Dei, qui post me venit, & nomen ejus Mahometus*: hic enim mendacium est crassissimum, sicut & alia, cum nihil tale sit apud Evangelium: nisi velimus Christum de eo prophetaisse, quando dixit *Matth. 7.* Pseudo-prophetas venturos post se, qui inus forent lupi rapaces.

Ex quibus non obscure colligitur Mahometum, circa præterita mendacem fuisse Prophetam, cum tot mendacijs veritatem corruperit. Quantum vero ad futurorum prædictionem attinet: nihil fecit prophetavit, excepto illo de Resurrectione sui corporis. Quare excludendus est à numero Prophetarum.

Denique sapientiæ primo dicitur: *Spiritus disciplina effugiet fictum*: sed Mahometus maxime fuit fictus, & sanctitatis simulator, seductor hominum, omniumque sceleratissimus. Ergo impossibile est ipsum fuisse Dei Prophetam. Nec valet Saracenorum solutio, dicens, Moysen & David homicidas peccatoresque fuisse; & dono Prophetiæ præditos: quia etsi illi aliquando peccaverint, egerunt tamen penitentiam de peccatis suis, nec in illis continuo perseverarunt: Mahometus vero nec cessavit à scelere, nec penituit de peccatis; tum quia aliud est esse Prophetam moribus improbum; aliud vero esse falsum, hæreticum, aut infidelem; mendosa ac turpia ac legi Dei contraria prophetantem seu docentem: quod nullatenus in Dei Propheta inveniri potest; cum DEUS testis falsitatis non sit.

CAPVT III.

Legem Alcorani nulla ratione esse à Deo.

CUM reprobus Mahometus non fuerit verus Dei Apostolus, neque Propheta, sed potius Pseudopropheta, facile erit deducere ejus sectam, sive doctrinam execrabilem, non esse à Deo; quod clarius apparebit, si per singulas legis divinæ conditiones discorramus, quas Psalmista breviter, compendiosè tamen, *Psal. 118.* illis verbis præscripsit. *Lex Domini immaculata, convertens animas, testimonium Domini fidele, sapientiam præstans parvulis.* Ex quibus quinque conditiones legis, quæ à DEO est, ostenduntur, quarum nulla legi, sive sectæ Mahometi convenit, ut patet ad singulas descendendo.

Prima conditio legis divinæ est, quod sit rationi consona; quæ ostenditur cum dicitur (*lex*) Nam juxta Philosoph. 2. *Ethic. Lex est ideo, quod ratione consistat*: Et Tullius: *Lex nihil aliud est, quam recta à numine Deorum tracta ratio*; ex qua legis conditione luce clarius colligitur, illam non esse à Deo datam legem, in qua traduntur, quæ omnino à ratione discordant. In secta autem Mahometi multa conti-

continentor recte dissona rationi, imò quæ bestialia sunt, ut fornicationes, adultæria, peccata contra naturam, furta, & rapinæ: de quibus infra latius dicemus: Quare manifestum est illam legem à DEO non esse.

Secunda legis divinæ conditio est, ut sit honesta, iusta & sancta præcipiens; id enim notatur à Psalmista illa particola (*immaculata*) quam etiam conditionem Tollius confirmat dicens: *Lex est re-ctaratio à Deo summo tracta, imponens honesta, & prohibens contraria*; hic enim est proprius legis effectus, juxta Aristotelem *secundo Ethicor.* homines inducere ad virtutem. Virtus autem est, quæ bonum facit habentem, ac opus ejus reddit honestum. Comigitur secta & doctrina Mahometi inhonesta & turpia multa contineat, ut ex dictis, & infra dicendis constabit evidenter: isimè, non erit à DEO, qui cum sit sanctissimus, non nisi sancta præcipere potest.

Et quamvis in Alcorano jejunium, oratio & elemosyna commendentur; ista tamen opera, quæ secundum se optima & honesta sunt, non quidem primò inventa sunt ab ipso Mahometo: sed ea emendavit tum à Patribus veteris testamenti, Moyle, & Elia, & alijs; tum potissimùm à Christo Domino, eaque didicit ex doctrina legis veteris & novæ. Quare ipse eorum operum primus Magister non fuit; fatetur tamen ipsum primum auctorem monstruosi jejunijs extitisse, ita ut non aliud videatur instituisse jejunium, quam ut postea eo finio voluptuosus, & appetentius exciteretur omnis libido & turpitudine.

Tertia legis divinæ conditio est; quod non solum exterioris actus hominis, sed etiam interioris dirigat, & ad DEUM convertat. Manifestum est enim, quod unusquisque legislator ad suum finem principaliter per leges homines dirigere intendit, sicut Dux exercitus ad victoriam, & rector Civitatis ad pacem; finis autem quem DEUS intendit per legem quam ipse dat, est ipse DEUS, ergo lex quæ à Deo est, hominem ad Deum ordinare intendit, & ita convertere animas ad DEUM, ut illi fide & amore inhaereant. Ex hoc capite luce clarius apparet, à DEO opt. Max. qui vult omnes homines sanctos esse, legem Mahometi non emanasse, quæ animas non convertit ad DEUM, ut illi adhaereant; sed avertit: nec dirigit actus interiores, imò nec exteriores ad virtutum & sanctitatis opera; sed potius ad spurcitiem & maximas obscenitates.

Quarta divinæ legis proprietas est: quod habeat testimonium fidei certitudinis suæ, & rectitudinis: sicut enim veritas, quæ subjacet facultati naturali intellectus, declaratur & firmatur per reductionem ad prima principia per se nota; sic veritas, quæ transcendit naturale lumen, qualis est doctrina fidei Catholicæ, declaratur & firmatur per opera miraculosa, soli DEO possibile. Quare ad persuadendam novam fidem, legem, aut alicujus personæ extraordinariam missionem, miracula efficacia, & sufficientia sunt: necessaria. Sic declarata & confirmata est veritas veteris legis, quia, ut habetur *Exod. 19.* in datione legis, auditu cœperunt tonitrua, micarè fulgura, & nubes densissima terram operiere: hoc etiam modo confirmata est lex Evangelij miraculis factis coram Principibus hujus mundi, tam per Christum, quam per suos discipulos: *Joan. 15.* de se ipso inquit Christus, *si opera non fecissem in eis, quæ nemo alius fecit peccatum non haberent.* Et ipse Mahometus Christum in miraculis & signis maximis fatetur in *5. cap. quarta*

definitionis Alcorani, his verbis: Filius tuus (alloquitur enim B. Virginem Mariam) cæcos, ac mutos corabit, leprosos mundabit, mortuos suscitabit quæ cuncta credentibus in Deum miracula censentur, & idem reperit in *cap. 3.* Et de discipulis *Marci ult.* dicitur: *illi autem prædicaverunt ubique, Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis.* Hinc Propheta opeta Christi prævidens, esse sufficientissima testimonia veritatis doctrinæ ejus ait: *Testimonia tua credibilia facta sunt nimis.*

Præterea, Qui mittitur, debet ostendere testimonio ejus à quo mittitur, sibi traditam auctoritatem; alioquin nemo tenetur eum recipere: nam sicut, qui mittitur à Præloato ad prædicandum, vel à Principe legationis alicujus explendæ causa; Principis ostendere debet testimonium, vel Prælati, nimirum litteras ejus sigillo munitas; ita qui à solo DEO mittitur, sigillum Dei ostendere debet, quod nil aliud est, quam miraculum. Sic enim dicitur *Marci ultimo,* ubi supra; *Et sermonem confirmante sequentibus signis.* Et ad Hebræos *2. Contestante DEO signis & virtutibus.* Unde miraculum est testimonium sufficiens, ad confirmandam alicujus legis veritatem: nam verum miraculum fieri non potest, nisi Dei virtute. Quare quod miraculo confirmatur, Dei testimonio confirmatur; DEUS autem non potest esse testis mendacij. Igitur quod miraculo confirmatur verum sit necesse est, & ex consequenti, ubi nulla sunt vera miracula, vera fides non est. Quare cum Mahometus, ut testatur Damascenus *lib. de 100. hæresibus* circa finem, nullo testimonio probare potuerit suam legem, clarè constat, ipsum non esse Prophetam, neque Apostolum DEI.

Quinta conditio, Proprium est legis divinæ, quod sit sapientiam præstans parvulis, id est, populis. Dicitur autem sapientia, quasi sapida scientia: quia cælestium & divinorum contemplatione, dilectione, & dulcedine mentem perfundit; quia suo splendore intellectum illuminat, & affectum melliflavo inebriat amore. Hæc autem legi Mahometis non conveniunt, quæ carnalitati & luxuriæ fordidis plena est, &c.

Aliæ conditiones, quæ propriae sunt legis divinæ, in Alcorano minime inveniuntur: ut sunt quod vera in omnibus contineat, & doceat; hæc autem secta e rotibus & mendacij scate; ut infra clarissimè constabit. Præterea quod gravia & solida tradat, non fabulas: hæc autem lex plena est fabulis, nugis, vanitatibus, ac innumeris rebus inter sese pugnantibus, sibi que contradicentibus: quare sibi constans in omnibus non est, ut ex dicendis latius apparebit. Quibus omnibus probè consideratis, mirari quispiam satis nequeat; quomodo vel somniant, nedum sapienti persuaderi potuerit, Mahometum Prophetam esse: cum vita, & doctrina non solum divinæ religioni, sed etiam humanæ honestati ita repugnet; ut eam vel bruta animantia abominari debeant.

Porrò quis unquam Sanctorum, aut divinorum nunciorum se in errore gladij missum gloriantur est? quis à facinorose vixit? quis denique tot spurcitiis docuit? aut quis ira gulæ & libidini genus humanum prostituit?

CAPVT IV.

Legem Mahometi esse irrationabilem, ex parte eorum, quæ docet, præcipit, permittit, & continet.

Restat, ut ex parte materiæ, Alcorani legem esse irrationabilem demonstremus: & omnis alijs capitibus, esse irrationabilem deducamus, primò ex eò, quòd manifesta continet mendacia & contradictiones. Secundò, quia docet ea, quæ cum recta ratione stare non possunt. Tertio, quia est lex turpitudine plena, permittens etiam illa, quæ sunt naturæ legi contraria. Quarto, quia est iniqua & violenta.

Legem Alcorani esse irrationabilem, quia aperta continet mendacia, & quamplurimas contrarietates.

§. I.

Innumera sunt mendacia, & nugæ manifestæ, quas Mahometus tam voce, quam scriptis docuit: protulit enim mendacia de se ipso, de Christianis, de Judæis, de Apostolis, de Patriarchis, de demonibus, de Angelis, de Virgine Sanctissima, de Christo, de Deo, ac denique de Scriptura sacra, tam veteris quam novi Testamenti. Et quoniam immensum esset omnes ejus fallacias, imposturasque confutare, (centum enim & tredecim fabulas de isto impostore ex Evodio Monacho Euthymius in sua *Panoplia* recenset) ideo de selectioribus quibusdam tantum dicemus.

Mendacium est, Scripturam sacram tam Veteris, quam novi Testamenti esse corruptam.

§. 2.

Scriptura sacra corrupta non est.

Vid. cap. 2. scilicet 8. Tomi 5. Bibliothecæ Theolog.

Mahometus sequutus Manichæos, aliosque antiquos hæreticos, asseruit in Scripturis tam Veteris quam novi Testamenti, multa tam à Judæis, quam à Christianis falsata, multa quoque superaddita, ac multa subtrahata fuisse; ita ut nihil veritatis in lege & Evangelij permanserit, nisi quantum est in Alcorano: qui ideo eam sententiam & errorem amplexus est, ut Alcorani secta Scripturæ testimonijs non superaretur, ipseque liberius pro sua libidine abeteret: quemadmodum Augustinus de Manichæis lib. 32. cap. 19. contra Faustum scripsit: *Vide in ergo, inquit, id vos agere, ut omnia de medio scripturarum auferatur auctoritas, ut suus cuique animus auctor sit.*

Hoc autem impiissimum mendacium, multis clarissimisque argumentis convincitur.

Primo, eodem argumento, quo Augustinus supra cap. 16. utitur contra Manichæos. Nam cum Mahometus errores suos ex Scripturis confirmat, & tamen easdem esse corruptas ostendit, ita sanè agere videtur, ac si quis testem suum prius dicat esse falsitate corruptum; & tunc demum producat eum ad testimonium: si enim falsati sunt, ac fidè carent Scripturæ Codices, qui ante Christi adventum usque ad hæc tempora, toto orbe terrarum custoditi, commendati ac clarificati pervenerunt; unde miser hic & infelix Mahometus veteris, ac novi testamenti Scripturas accepit? Præcipit ipse in Alcorano observari legem & Evangelium. Quæro ab eo, an illa, quæ apud nos sunt, an alia? Non primum, quia illa dicit esse corrupta; non secundum, quia talia in toto orbe non inveniuntur.

Secundo, quia si quid, quantumvis minimum, in Scripturis falsatum esse dicatur, omnis scripturæ fides, authoritatque adimitur; sicut enim de corruptione partis unius, suspicari licebit, ita de cæteris partibus, cum nulla potior causa sit, cur hæc magis pars, quam illa incontaminata seruari debuerit. Unde D. Augustinus ad Hieronymum Epistola 8. *Mibi, inquit, videtur exitiosissime credi aliquid in sanctis literis haberi mendacium, id est, eos homines per quos illa scripta sunt, aliquid fuisse mentitos: quia admissio semel in tanta auctoritatis fastidium aliquo officioso mendacior; nulla illorum librorum particula remanebit: quæ non, ut cuique videbitur, vel ad mores dissimilis, vel ad fidem incredibilis, eadem perniciosissima regula ad mentientis consilium officiumque referatur.* Quæ ergo fides adhiberi poterit illi Scripturæ parti; quæ in Alcorano continetur?

Tertio, quia nulla erit Scriptura, quæ non simili ratione, dubia, incerta, ac falsitatis & mendacij suspecta, argui possit. Unde enim, inquit Augustinus contra Faustum l. 33. c. 6. *constat eos, qui nunc habentur Hippocratis esse libros, nisi quia sic eos ab ipso Hippocratis tempore, usque ad hoc tempus successerunt scribere ita commendavit, ut de his dubitare deventis sit Mahometi, item Alcorani librum unde noverunt Saraceni, quod ipse sit, quod incorruptus, ac integer, nisi eadem temporum sibimet succedentium contestatione continua.*

Quarta ratio, ipse Mahometus in Alcorano dicit in cap. de *zona*. *Si fueritis in dubio, ait, de hoc quod revelamus vobis, petatis ab illis, qui legerunt librum ante nos. Qui autem prius legerunt, tan Judæi, & Christiani, ergo Judæo & Christianos consulendos de suis dubijs, Saracenis præcipit. Nò ergo vitiosi sunt libri Judæorum & Christianorum, tempore Mahometi. Nec possunt dicere, quod postea fuerint vitiosi, dicitur enim in Alcorano in Cap. *Elchagar*. Nos, inquam, in persona Dei fecimus descendere recordationem Dei, & nos eandem custodimus. Lex autem Moyli, & sanctum Evangelium apud Saracenos dicuntur recordatio; ergo DEUS semper apud suos fideles testimonium hæc Scripturæ conserva vit ante Mahometum, & conservabit postea.*

Quinta, quia hæc Scripturarum corruptela, vel esset generalis & manifesta, vel particularis & occulta: Non primum, quia sic alie rationes hanc corruptionem cognovissent, at nulla eam cognovit. Non secundum, quia fatem aliqui Codices incorrupti remansissent: at in omni lingua, & ubique invenitur lex & Evangelium uniformiter scripta.

Sexta, Lex vetus eadem lingua & litera, qua in Sinai data est Patribus, per Moysen, apud Judæos ubique dispersos, integra sine ulla variatione habetur. Quod si loquamur de Evangelio, Dominus noster nihil ipse scripsit, quæ inter homines gessit: mandarunt literis non unus aliquis; sed quatuor, diversis & temporibus & locis. Quæro, an ab istis corruptum est Evangelium? Isti non poterunt corrumpere, quoniam ab ipsis manavit, & ipsi authores fuerunt; alioquin, ubi est istud Evangelium, quod Mahometus vocat librum vitæ, salutis ac directionis? Neque enim ante hunc librum Evangelij alius fuit, ut possit dici hunc esse depravatum, illum vero alterum fuisse librum salutis.

Adde, quod scripta sunt hæc Evangelia viventibus adhuc permultis eorum, qui Dominum nostrum noverant, erantque cum eo versati, nec in depravationem potuerunt consentire; tot, tam varijs locis & temporibus Scribentes. Quid, quod Evangelia hæc scripta sunt, & approbata ab illis viris, quos Mahometus commendat? dicens, Judæos fuisse erga Christum incredulos, viros tamen quosdam in albis vestibus secutos fuisse in nomine Domini: de Apostolis Petri, & Jacobi, & Judæ Epistolis, qui ex viris illis fuerunt candidatis, & cum quatuor Evangelijs consentiunt. Quod si ante Mahometum corruptum est utrumque testamentum, cur ad testimonium suorum doctorum, remittit Saracenos ipse ad legem & Evangelium? Cur non certiores reddebat suos, corruptos haberi eos libros? Et admonebat, caveant, ne illorum fraude caperentur?

Post Mahometum autem non potuerunt corrumpi, nam omnia, quæ ante Mahometum à nostris sunt Scriptoribus prodita, conformia sunt huic Evangelio, quod nunc habemus. Nec tanta librorum multitudo tot locis dispersa potuit uno consensu vitari. Quid quod Evangelia extant etiamnum scripta ante Mahometum linguis plurimis, Græcè, Latinè, Chaldaicè, Syriacè, Persicè, etiam Arabicè, ne elemento quidem uno ab ijs discrepantia, quibus nunc utimur, quod quidem ad rei summam pertineat, & ad sententias fidei necessarias, vel in ijs regionibus, quæ jam inde à Mahometo sub imperio, & ditione gentis vestræ fuerunt, reperiantur vetustissima Evangelia, qualia sunt hæc nostra, quæ versantur in manibus.

Deinde, quia antiquus hostis multas inter Christianos sectas, dissensiones & discordias suscitavit, & absurdissimas de fide opinionones: qui per has odio, & rabie plusquam capitali ferebantur in eos, qui rectius sentirent, & argumenta omnia conquirebant, ad suam fulciendam sectam, & si una secta aliquid vitiosum, parati erant adversarij, qui illos falsarios esse criminarentur.

Jam verò depravandi Evangelij quæ potuit esse causa, quis fructus? An sentientes & prudentes depravassent illi eam Scripturam, pro cujus uno & quolibet dicto, ac qualibet sententiola, sanguinem & vitam erant parati profunderè? quod si erant aliquid mutaturi, ea mutassent potissimum, quibus ipsi vel commodius agerent, vel facilius alios in sui sententiam pellexissent: nempe, laxiorem vendi rationem, magisque ad oblectamenta & voluptates appositam statuendo. Vel ea dicendo de Christo, quæ minus hominum aures offenderent, & magis pronis auribus reciperentur. Saraceni verò è contrario in ijs maximè arguunt nos Evangelium depravasse, quæ & nobis magis odium hominum conciliarent, & plurimum animos

à religione nostra averterent: nempe, de divinitate, & morte Christi, mutassent ea, in quibus videntur inter se Evangelistæ dissentire, vel à sententia veteris testamenti, quæ fuit inimicis nostris materia infectandi nos. Sed ea ipsa quasi dissonantia, validius argumentum est, integra, sincera, intacta esse Evangelia, per ætates omnes, jam inde à primis originibus ad nos perducta, magnæque religionis observatione omnia esse integra, & immutabilia conservata.

Septima, Manifestè hoc ostenditur falsissimum, quoniam adhuc libri aliqui Prophetarum, & Evangeliorum originales reperiuntur apud Christianos, qui scripti fuerunt, antequam natus esset Mahometus, & omnes concordant cum alijs posterioribus.

Octava, Quomodo potuerunt Christiani cum Judæis in tali corruptione convenire, à quibus tam antiquo odio dividuntur? Quomodo etiam conveniunt Christiani, & Judæi in corruptione ejus, in quo maximè discordant, scilicet, in Christo, quem Judæi dicunt non esse Deum, nec hominem bonum; Christiani autem dicunt esse verum Deum. Ac denique si Saraceni omnino volunt dicere, quod lex Moysis, & Evangelium sunt corrupta, aut vitata; ostendant nobis legem Moysis & Evangelium incorrupta, & recipiemus ea, maximè, si ostenderint uniformiter in omnibus linguis, sicut nos ostendimus, concordare.

CAPVT V.

Alia mendacia Mahometi deteguntur, ac quædam alia quæ in Alcorano vana & ridicula continentur, referuntur.

Nillare clariùs Alcorani vanitas, anilesque nugæ deprehenduntur, quam aliquibus in medium prolatis exemplis & testimonijs. In primis ut nunc omittam quam plurima alia, mirum est, quot fabulosa, & ridicula in historijs Alcorani passim conspiciantur: de Adam, de Cain, de Abel, de prædicatione Noe, de Pharaone, qui jussit sibi ædificium usque ad caelum constitui, ut videret DEUM. His igitur omisiss, de Moysè & Angelo mortis, refert narrationem aptissimam, ad terrendum puerulum aliquem protervum, Moysen, (inquirit) cum solus per desertum vagaretur; forte sepulchrum invenit apertum & vacuum, rectè ad quantitatem suam effusum; quod admirans, cepit ad propriam mensuram metiri, interea Angelus mortis venit ad interficiendum Moysen: quem cum novisset Moyses, quasi ait, Ad quid venistis respondit, Missus sum pro anima tua, cui Moyses, Quomodo ergo puras eam eripere? per os enim non poteris, quo locutus sum cum Deo: neque per aures, quibus vocem Dei audivi: neque per oculos, quibus faciem Dei vidi: neque per manus, quibus donum Dei recepi: neque per pedes, quibus montem Sinai ascendi. Habes justas causas, ob quas non posset mors per membra illa irrumperè. Sed si misit Moyses odorem aliquem præstantem, & ex illis divinis esset odoratus; non habuisset mors, qua in illum penetrasset.

His ergo auditis abiit Angelus Domini, formaque mutata, attulit pomum de Paradiso: quod cum olfaciendum portigeret, recepit Moyses; cum que naribus apponeret, arripuit eum Angelus tanquam Bubalum per nares, per quas tanquam emungens animam ejus extorsit, sic mansit corpus ejus in sepulchro nunquam repetit. Sed mirandum est, odorem facti sufficiens non illi esse optulatum, nec odorem fumi resiliens ab igne, in quo Dominus descenderat in Sina. Quod si ille, quibus partibus cum Deo esset versatus, mortem non poterat recipere, quomodo mortuus est Mahometus, qui vidit, audivit, allocutus est Dominum, & quidem tetigit eum Dominus? qui tactus non morbum debuit illi importare, ut vos dicitis, & cerebri debilitatem, quod est Deo indignum: sed quod vita & salute omnium fas est credi, salutem atque immortalitatem.

Præterea de Salomone (ut auctor est Richardus cap. 4.) dicitur in Cap. Emule, quod interpretatur *musca*. Quod Salomon magnum Angelorum congregavit exercitum, & hominum, & irrationabilium animalium: recedentes autem invenerunt quasi flavium quendam muscarum, & tunc jam dixit musca. O musca introite in habitationes vestras, ne corumpat vos Salomon, & exercitus ejus, & musca subruit. Et paulo post, omnes aves in exercitu inventa sunt, musca autem abiens. Et dixit Salomon, Quid est, quod non video muscam? punitam eam, & amputabo caput ejus, vel reddet mihi rationem propter quam abest, & longè est. Et dixit, Didici quod vos ignoratis, & veni ad vos ex Sabaa, cum veris nuncijs: inveni enim mulierem imperantem illis, & coegi eam, & populum ejus colere solem absque Deo, & reliqua.

Et in Cap. Septi, inquit, vermem significasse mortem Salomonis demonibus, ubi dicitur expositio, Quod Salomon innixus suo baculo, tanto dolore repente correptus est, ut statim expiraverit, divino autem miraculo non cecidit; demones autem, qui ei serviebant, videntes eum stare, credebant ipsam dormire. Et natus est quidam vermis ætæra, & corripuit baculum, cui innixus erat: quo contito cecidit Salomon; & tunc currentes demones cognoverunt eam esse mortuam; & ex eo ceperunt hominibus juxta posse nocere.

Refertur etiam Mahometum dixisse, demones olim solitos fuisse caelum conscendere, exploratum quid ageretur in consilio Dei. Deum vero eam aliquoties sentiret hostibus patefacta sua arcana, iratum deprehendisse fraudem; tunc apposuisse custodes, & janitores diligentes, qui excubarent; ne quis demon posset eum in posterum fallere, & creasse stellam lucidissimam, quæ exploratores demones patefacit, & persequitur. Quid fingi potuit crassius, & minus Deo conveniens? quasi falli possit Deus ratione ulla, aut ignoret, quid Angeli & homines cogitent, non solum agant: aut janitoribus ille indigeat, aut demones in caelum conscendant post eum: aut Deus ita de rebus agendis consulat, ut qua de re deliberet, aut quid statuerit, cognosci possit. Sed illud ad risum movendum perfestivum, reputare quemadmodum insidiatores demones caelum clanculum ascendunt, suspensaque vestigio ingredientur; quomodo fallant custodes. Alia ex parte Deum iratum, & dubitantem, & querentem intra se, nem quos habeat in consilio parum fidos?

Aliam quoque narrat fabulam morte suo. Ait quippe, Judæus ubi est, quem Deus evocabit post

Ibom. à Jesu Opt. Tam. l.

diem Judicij? Respondit in medio inferni est valis, in valle est gurgis, in gurgite puteus, in puteo arca, in arca vincetus catenis astrictus compede suo, qui stans per mille annos incessanter Dei misericordiam appellabit, ait, Quid ergo faciet illi Deus? Respondit, Post mille annos faciet eum adduci sibi, dicetque, Quid tibi vis miser, qui aures meas inquietare non desinis; quæ te fiducia ducit, quo merito speras? Respondit gemens: Domine Deus meus, ego non habeo præter te, qui mei miserereatur: tu satis habes præter me ubi vindices iram tuam. Miserere mei Domine, miserere mei: sed Deus jubebit eum reddi Inferno; abducetur ergo; nec adhuc misericordiam Dei invocari cessabit. Misertus tandem Deus eripi eum præcipiet, cumque pice nigrior infernalis eam tingat color, interrogabunt Angeli, qualiter Paradisi incolis misceri poterit? tunc lavari eum præcipiet Deus in fonte aërio, fietque abus totus, præter in aëculam in fronte. Munda ergo incedet per Paradisum, in publico conspectu omnibus notabilis. Hic ergo assignabunt eum invicem omnes videntes, ceptumque inferno, quasi impropèrandò hinc inde murmurabunt. Ille verecundus, in tantum pudore vincetur, quousque dicat, Mallem reddi inferno, quam hujusmodi probra longius ferre. Dicit itaque Deus Angelis, ut iterum illum quinies lavent in fonte eodem, quo factò tolleretur macula, reddeturque paradiso, & cessabit opprobrium. Vides hic sanctos illos spiritus factos à Mahometo irrisores, invidos, & superbos, quales nec boni visi sunt inter nos; & quod flagitiosus est damnantes consilium, voluntatem, ac misericordiam Dei, & Domini sui. Jam quid opus erat fonte ad eum ablundendum; aut ubi est is fons in caelo? quam vetò aptè rogat?

De vetatione vini, & suillarum carniū, ac de historijs aliarum rerum naturalium, potius hominem ad focum à largiore cæna sedentem, fabellas etiam ridiculas narrantem, quam se Prophetam à Deo missum, ut ipse commentabatur, nemo notè judicabit. Introducit Judæum se alloquentem in Alcorano dicens, Vetas nos vesci suilla, tædo causam, quoniam, inquit, cum animantes omnes essent in Arca Noë, Elephas excrevit, inde natus est porcus, qui rōstro repando vertebat stercus, unde natus est mus, qui stuppas, quibus tabule navis erant compactæ, ardebat, hinc terror ingens Noë, à quo Dominus consultus, attulit remedium jam prope deploratis rebus. Jussit, ut Noe ferret Leonem in fronte, ex Leone concitatio felis profiluit per nares, is murem venata est, & liberavit genus humanum tanto discrimine. Non sunt ergo felis, & porcus animantium formæ de principio à Deo conditæ, sed casu exiterunt, & quidem porcus est stercore Elephanti: mirum est eos, qui alunt Elephantos, non percipere ex eorum stercore illam utilitatem, nec ullum postea porcum esse sic natum. Unde autem tam subita inimicitia in eum felem & murem? quid porro fele erat opus, an non aliæ animantes potuissent murem interficere? ut leo ipse, aut mustela?

Quare vero vinum prohibuerit: ipse morte solito aliam fabulam lepidam excogitavit. Interrogat ergo eam Abdias Judæus dicens, Cum in Paradiso vinum esse describas, quid operis ibi habeat, si vinum illicitum est? si autem licitum, cur in hoc sæculo prohibes vinum? Respondit, Tam arguè quæris, ut unâ interrogazione geminam necessario responsum extorqueas? Utrumque ergo exponatur, & illic esse licitum, & hic illicitum.

Bb 3

Eran

Erant enim Angeli Dei duo Norrot, & Marot misi olim de caelis in terram, gubernando, & instruendo generi humano tributis, his interdicitis, ne occiderent, aut injuste iudicaret, ne vinum biberent. Multo itaque tempore hic habiti cum noti essent Iudices universo orbe, venit ad eos quadam die mulier, praecunctis feminis omni modo pulcherrima, causam habens adversus maritum, quae ut causae suae accommodaret Iudices, quadam die invitavit eos ad prandium: quibus epulantibus ipsa epulas, & pocula vini apponit, astat ministrans, offert crebro, iussit ut fumant; quid plura? Vice-runt blanditiae mulieris: Inebriati poculis in hospitium formosam incaluerunt, victi accubitorum petierunt, sponder conditione, dummodo alter verbum doceat, quo in caelum ascendebant, alter verbum per quod descendebant. Pacer conditio. Cum ergo didicisset, allevata est subito, & ascendit in caelos. Quod eam vidisset Deus, explorata causa, posuit eam luciferae ita pulcherrimam inter stellas, ut fuerat inter mulieres. Illis in Iudicium evocatis proposuit Deus, ut eligerent inter poenas saeculi huius, & alterius: elegerunt hanc, suspensi sunt ergo per catenas ferreas de missis capitibus in puteo Behi, usque in diem Iudicii. Quod ergo Abdia, nonne sufficiens videtur causa, cur Paradiso licitum sit vinum, & hinc illuc? At, vera laus, & merito, Sic ille.

Instituit praeterea capitulum proprium in Alcorano de formica, aliud de aranea, de fumo aliud. Haec & his similia negator fatuus & ridiculus circularor, Mahometus effudit. Ex quibus quivis recti iudicii apertè viderit, quam longè lateque à lege Dei haec Mahometi lex distet.

CAPVT VI.

De fictione cuiusdam falsissimae Visionis Mahometi.

Inter alia, quae improbus Mahometus ad comprobationem suae legis, suaeque sanctitatis commendationem finxit, est illa celebris apud Alcoranum visio, qua raptus est in caelum, usque in conspectum Dei altissimi, quam ipse his verbis in *Cap. Filiorum Israel* narrat in Alcorano, teste Richardo, in confutatione Alcorani, his verbis: Laus ei (inquit) qui fecit transire servum ejus in una nocte ex oratorio *Elaram*, quod est domus *Mecha*; usque ad longissimum oratorium, quod est domus sanctae Hierusalem, quam benediximus, & reliqua. Expositio autem huius sententiae est, quod Mahometus una dierum paltebat maruinam ejus horam, quam cum perfecisset, dixit hominibus: O vos homines considerate: heri postquam ego discessi à vobis, venit ad me Gabriel, post ultimum vespertinam psalmodiam, & dixit mihi: O, Mahomete mandata tibi Deus, ut visites eam; cui dixi: Et ubi visitabo eam? & dixit Gabriel, in loco ubi est: & adduxit mihi jumentum, majus quidem asino, minus autem mulo, & nomen ejus *Elmparac*. Et dixit mihi, Ascende hoc & equita ad domum sanctam. Cumque conarer ascendere, aufugit jumentum: dixitque ei ista firmiter, Mahometus enim est, qui vol te ascendere, & respondit jumentum, nunquid pro eo missus sum? Respondit Gabriel, utique. Et dixit jumentum, non per-

mittam e in ascendere, nisi prius rogaverit Deum pro me. Ego autem intercessi pro jumento apud Deum meum, ascendere ipsum: & ambulabat me insidente tensi gressu: collocabatque ungulam pedis in horizonte visus sui, & sic veni in domum sanctam, in minori spatio, quantum oculi videt peribi posset.

Erat autem Gabriel mecum, & duxit me ad ritem in domo sancta Hierusalem: & dixit mihi Gabriel: descende, quoniam ab hac petra ascendes in caelum, & descendi, & Gabriel ad rupem *Elmparac* jumentum cum tingulo ligavit, & portavit me in humeris suis usque in caelum. Cumque venissemus ad caelum, pulsavit januam Gabriel, dictumque fuit ei: quis est? Respondit, ego sum Gabriel. Dicitumque fuit rursus ei: & quis est tecum? Respondit, Mahometus: dixit autem Janitor: nunc quid pro eo missus fuisti? & dixit Gabriel, etiam, Et aperuit nobis januam, & vidi gentes Angelorum: & bis flectens pro eis genua effudi orationem. Et post haec cepit me Gabriel, & duxit me ad secundum caelum: Erat autem spatium horum duorum caelorum, iter quingentorum annorum. Et quam primum pulsavit januam, responsio facta est ei, per omnia similis, usque ad septimum caelum: in quo septimo caelo, describit se vidisse populum Angelorum, quorum uniuscujusque magnitudo milites mundi magnitudinem longe excedebat: singuli septuaginta millia capitum habebant, & in quolibet capite septingenta millia orae, & in quolibet ore mille septingentas linguas, laudantes Deum septingentis millibus idiomatibus.

Cumque vidisset unum Angelum flectentem, causam percunctatus est: cui respondit Angelus, se peccasse, ipse autem pro eo oravit. Sicque, inquit, Gabriel commendavit me alteri Angelo, & ille alteri, & sic deinceps, quousque fleti coram Deo, & tribunali ejus. Et reiguit me Deus manu ejus inter humeros, ita ut ad medullam spinæ dorsii mel rigiditas ejus pertransierit: & dixit mihi, Imposui tibi & plebi tuae orationes: eumque discessissem ad quartum caelum, consuluit mihi Moyses, ut reverterer ad levandum populum, qui orationes ferre non poterat: & primo reditu obtinuit remissionem à decimo usque ad quartum, & à quarto reditu, usque ad septimum, & in fine tantum decrevit numerum orationum, ut paucae remanerent. Cumque diceret Moyses, nec has poterunt ferre homines, ego pudore suffusus nolui amplius ascendere, sed rediens ad *Elmparac* equitavi descendens in domum *Mecha*: horum autem omnium tempus minus fuit quam decima pars noctis.

Visionem hanc hoc verborum tenore refert Richardus *cap. 14*, vit alias versatissimus in Alcorano, Saracenorum acerrimus oppugnator, pluraque se praetere misisse, quam narrasse affirmat: haecque est illa famosa visio, qua, (ut supra testulimus) audita à Saracenis mille homines à lege recesserunt, clamantes, *Ascende de die in caelum, ut nos aspiciamus, & videamus obviante tibi Angelos* (ita fuerunt hujusmodi mendacio five visione exasperati) sic enim Spiritus sanctus eum permisit mentiri, ut facile quis eum possit capere in sermone, figmentaue cognoscere. Quare inquam indiguit Asino, vel jumento à *Mecha* usque ad Hierusalem, qui ex Hierusalem usque ad ultimum caelum ascendit absque asino? Quorsum Asinus orationes postulat Mahometi, cum bellua orationibus non indigeret? Quorsum in caelo tot Angelorum monstra, septuaginta millia capita, & in quolibet capite septua-

septuaginta millia ora habentia finguntur? aut quæ conventio Angeli cum steribus, aut sterium cum gloria & latitia Paradisi? Aut quomodo potuit splendorem Angelorum in cælo sustinere, qui, ut ipse testatur, apparente sibi Angelo, semper in terram concidebat, & spumans agriabatur, & incurvabatur, & contrahebantur manus, & pedes ejus? neque in prædicta visione docet se spiritu raptum, sed potius corpore simul, & anima, quod longe absurdissimum est. Cujus signum est, quia dicit Deum manu sua terigisse eum inter humeros, & sensisse frigiditatem usque ad medullam spinæ dorsalis. Unde Deum, & Angelos supponit positionem habere spatio corporali, ipsumque Deum vidisse oculis corporeis: quare non mirum si Deum corporeum faciat. At quomodo animam Moysis oculis corporeis videre potuit? Ex quo, & ex alijs, quæ brevitatis causa prætermittuntur, vana & mendacia esse omnia, quæ in Alcorano continentur, colligitur; & eorum auctorem non Dei, sed Dæmonis fuisse Prophetam.

CAPVT VII.

De contrarietatibus, quæ inveniuntur in Alcorano, ex quibus mendacia Mahometi clarius deprehenduntur.

OPortebat mendacem Mahometum memorem esse, ut non sibi passim legem contradicentem ferret: sunt enim in Alcorano contradictiones quamplurimæ. Etenim ipse multoties dicit Deum erantes non deducere; & tamen in multis locis docet orare, ut dedicantur à renebris in lucem, & ex rectitudine in rectitudinem. Item dicit de ipso, quod factus est orphanus in errore: idololatra enim erat. Sed tamen quod talem se Deos Prophetam fecerit dicit; quoniam quando Deus eum accessit ad ipsum ascendit, ad septimum usque cælum, & impetravit ab Angelo veniam, qui peccata sua deplorabat. Item dicit in *cap. Impacata*, quod interpretatur *Iuvencia*, quod Iudæi & Christiani salvabuntur. Et in *cap. Abraham* dicit post hæc, quod nulli salvabuntur, præter eos, qui sunt in lege Saracenorum; & ipse mandat his, non tam asperis quam suavioribus verbis cum alterius sectæ hominibus disputent. Non enim, inquit, hominis, sed Dei est errantem ad rectam viam deducere, & quisque pro se solo, non alio rationem reddet. Postea autem plurimis in locis, mandat interimi omnes & spoliari, qui sectæ suæ non credunt, quousque credant, vel tributa solvant. Item dicit in *Cap. Comenti*, quod eorum, qui suscipiunt alterum Deum, præter Deum, horum tu non sis custos, vel cura or, sed sibi soli hoc servavit Deus. Hæc autem est præter digna contradictio; hinc quidem toties mandate interimi infideles; illinc autem rursus mandate neminem esse tanti sceleris puniorem; sed soli Deo pro his punitionem servari.

Item in *Cap. Eltemenim* in fine se ipsum jactat, quod non ex his sit, qui credere compellunt: sed quomodo hoc verum est, cum imperet interimi & spoliari eos, qui non credunt? Quæ enim major compulsio quam cædes? Item in *Cap. Bovis*, conce-

dit, quod est præter naturam, misceri nimirum masculos cum mulieribus. Dicit enim Saracenis, ne maculent se ipsos cum infidelibus, antequam credant. Et de mulieribus dicit, Mulieres vestra vestra sunt, arate eas sicut vultis: sed tamen in *idem cap.* dicit, quod Sodomitæ tempore Loth abominabile peccatum commiserunt, & prioribus nationibus inusitatum. Item prohibet auguria, & tamen in *cap. Elaphar* dicit, Auguremini, si aliter non potestis, in scissura digiti, & qui hoc non facit anathema sit. Item dicit se missum esse Arabibus, quod non habeant Apostolum à Deo. Dicit autem & Alcoranum in sola lingua Arabica datum esse, dicitque se nescire aliam linguam præter Arabicam, & tamen postea dicit, se missum esse ad universitatem gentium. Dicit enim in *cap. Prophetarum*, Deum ei dixisse: Misimus te ad universitatem gentium: sed quomodo venire potuit ad omnes gentes, quæ divisæ erant in septuaginta linguas, qui non alia nisi Arabica lingua mentem exprimere potuit? manifesta igitur contradictio est, eundem solis Arabibus missum esse, qui omnibus gentibus missus sit. Non igitur lex Dei est in quot contradictiones inveniuntur.

Item in Alcorano dicit Mahometus, se esse generalem Prophetam, missum ad universas gentes: unde in *cap. Prophetarum* fingit Deum dicentem sibi: Nos misimus te ad universitatem gentium; & tamen ipse alibi affirmat, quod Alcoranus est sibi datus Arabicè, & quod aliam præter linguam Arabicam non sciat: quomodo igitur missus erat ad omnes gentes, earum linguæ imperitus? Item alibi affirmat, ut supra diximus, Patriarchas legis antiquæ, ipsosque Apostolos esse Saracenos, alibi se esse primum Saraceni: Item de se ipso testatur in Alcorano, nescire se, quid ei sibi vel Saracenis, ignorareque utrum ipse, & ipsi in via salutis sint nec ne. Alibi vero docet per Alcoranum etiam ipsos demones esse salvatos. Denique de Alcorano docet, non esse in mundo, qui possit eum intelligere: & ex alio *cap.* præcipit Alcoranum ab omnibus servari: quomodo ergo adimplent, quæ non intelligunt?

CAPVT VIII.

Legem Alcorani esse rationi dissonam, quia turpis, & primò, quia peccatum contra naturam Saracenis concedit.

VEniamus nunc ad turpitudinem hujus nefandæ legis, quæ tantis obcenitibus animas ad Deum genitas, velut in cœni gurgite demersit, ut pudeat etiam referre. Nam, ut omitam nunc turpem felicitatem, quam in alia vita in voluptatibus corporeis constituit; in hac etiam vita, & matres maribus admiscet, & nefandos coitus contra naturam, contraque DEI justitiam permittit: ac ut libidini fræna laxaret, contra divinas, naturalesque matrimonij leges, adulteria concessit, maritoque usum ancillarum liberè permittit: quæ omnia non solum divinæ legi, sed & naturali in visa sunt.

In primis bestialis Mahometus peccatum contra naturam manifestè Saracenis concedit; quamvis aliqui ex ipsis glossas nescio quas excogitent, ad excusandum Mahometum, ipse sarthen clare in Alcorano inquit, quod non polluant se cum infidelibus, nisi credant. Et de mulieribus in-

quint: Mulieres vestra aratura vestra sunt, utimini eis ut vultis. Quam vero execrabile sit illorum scelus; quibus non sufficit sexus à Deo datus, sed suum etiam sexum profanè & petulantè corrumpant, obscissimè Scripturæ sanctæ exemplo Sodomitum, eorumque supplicio confirmant. Sed quia Saraceni Scripturas non admittunt, rationibus naturæ hinc convincimus, peccatum hoc, sive proprii sexus abusum, sive cum muliere propria, sive cum alijs commissum, crimen esse gravissimum, admodum execrandum, & contra rectam rationem, & omnem debitum naturæ ordinem. Quare universæ ferè nationes, & gentes appellant hoc detestabile scelus peccatum contra naturam: & quia est turpissimum, & omni execratione dignissimum, solet etiam vocari peccatum nefarium; quod perinde est, ac si dicatur, peccatum infandum, quod quia est impudicissimum, & immundissimum, nec nominari debet.

Quod autem omnem debitum naturæ ordinem, hoc crimen evertat, & tollat, manifestè constat. Primo, quia natura rerum ortum, procreationem, & multitudinem procurat; at hominum ortus & procreatio, fit & conservatur legitimo femininarum usu, nempe intra vas ab ipsa natura ad hoc deputatum, huncque femininarum usum natura docuit ac constituit; & non istum turpissimum inverso ordine concubitum; neque enim ex ipso oriuntur procreare possunt homines, imo isto tam immundo & impuro coitu omnis hominum procreatio impeditur. Est igitur iste usus, & quicunque alius extra vas à natura designatum, turpissimus, & qui debitum naturæ ordinem dissipat.

Secundo, bellæ rationis expertes, quarum actiones à natura dirigitur, nullum alium coitum cognoscunt, nisi matris cum femina. Viri ergo qui ipso femininarum usu, cum masculis, aut cum feminis, ac si mares essent, coeunt, omnem debitum & à natura institutum ordinem evertunt, sicutque ipsi bellis pejores. Est itaque hoc crimen maximè detestabile & obscenissimum.

Tertio, Deus & natura attribuunt singulis rebus vires, facultates, & instrumenta apta, & convenientia ad suas naturales functiones, ut ad incelsum pedes, oculos ad aspectum, aures ad voces & sonos audiendos: sed una cum viro Deus feminam procreavit, ut vir consortem haberet, cujus naturali usu & opera, hominum ortum procuraret: & feminæ destinatus est vir, ut focius, cujus opera semen hominum procreationi aptum in naturali vase reciperet, & ita conciperet fructum: inversus igitur usus contra omnem debitum naturæ ordinem est.

Quarto, quis non videat rem esse spurcissimam, & omni detestatione dignissimam, virum provecæ ætatis esse tam effeminatum, ut mollem & muliebrem usum, & efficitum præstet abjectissimè? Nefas ergo est, ut mares, feminarum, sive muliebrem usum exerceant.

Quinto, si quis frumentum seminat in tabulis, vel saxis; jure diceret esse eum hominem stultum & insanum; Nam sementem facimus, ut metamus, & fruges colligamus: at nisi semina mandentur terræ aptæ, & ad semina suscipienda præparata, nullæ menses, vel segetes provenire possunt. Semen humanum est institutum ad homines procreandos; ut experientia constat: committi ergo debet vasi, & loco legitimo, & ad id à natura destinatum, alioquin enim (sicut frumentum seminatum in tabulis vel saxis) amittitur; itaque contra

debitum naturæ ordinem, extra legitimum & debitum feminæ vas feminatur.

Sexto, id dicitur contra naturam, quod utitur contra finem & ministerium naturale & debitum: at est à natura institutum, sive in pueris, sive in viris, sive in feminis, ut redundantes sive superfluentes potus, & cibifæces, & excrementa eggerantur, & emittantur è corpore, ergo ij qui eo utuntur ad semen hominis recipiendum, naturæ ordinem pervertunt, & ob eam rem iste abusus interdicitus est; sive in pueris, sive in viris, sive in feminis; & quia crimen est omnino execrandum, & spurcissimum, fuit divina lege sancitum, ut sive masculus, sive femina, quæ le hoc flagitio pollueret, occideretur; & è medio penitus tolleretur. Et hinc etiam fit, ut in Christianorum Provincijs, & regnis hujus fædissimi criminis rei interfecti comburantur. Ut iam usus, quam memoria illorum funditus deleatur; & peccatum tam spurcum, & fædum penitus exinguatur. Quare hinc intelligitur quales sint Mahometi leges, quæ inpurissimum hoc scelus, ut mundum & honestum admittunt. Denique turpitudines aliæ prædictis fædiiores, si quæ excogitari possunt, apud Saracenos hodie in usu sunt: nam ut refert Bozius lib. 12. de signis c. 20. Est inter Turcas quorundam, qui religiosissimi habentur, secta. Vocantur hi Turachi, Mos est istis palam per obscenitatem spurcissimam coire cum quibusvis, ipsis etiam belluis, præcipue verò cum asinibus, quibus ipsi rebuntur: & quo scientius hæc perpetrarint, eo sanctiores existimantur. Id ego, si in uno, aut altero scriptore legissem, nullo modo inducere in animum possem, ut crederem: sed omnes, qui Turcarum mores latius describunt, id constantissime affirmant: in his Joannes Antonius Menavicus, Genuesis, Theodoros Spanduginus Cantacuzenus, Bellonus Gallus, Joannes Leo Africus, qui quidem è Mahometanorum sanguine ortus. Mahometo quoque diu additus, cum fuisset à nostris captus, Romamque Leone X. sedente adductus, Christo se dedit, & Africa descriptionem, morisque sua gentis proprio libro diligentissime notatos nobis reliquit. Adhuc hic aliud longe obscenissimum, solitos hujusmodi homines, ubi impetus eos libidinis arripuerit, violatè mulieres obvias, quas posuerint in medijs viis, nisi obstituerint illæ præ naturali, qui reliquus est humanæ menti, pudore. Quod vero est infamissima mentis, & ad præsens argumentum spectat. tanta superstitionis despectu pulli tenentur, ut credant hos homines divinissimos; mulieres vero, quæ compressæ fuerint ab istis, ex hoc factis, quasi consecratas & sanctiores factas.

Et post pauca. Jam vero si libidinem spectes, nihil obscenius Mahometanis unquam fuit. De nullis enim Regibus legas, qui non modo ducentas, aut trecentas mulieres, ad exsatiandam suam cupidinem concubas habuerint, sed etiam totidem forma elegantioris adolescentens; ut in more positum videmus apud Otthomanos, ac Satrapas omnes Turcarum. Sic in cunctis celebrioribus Mahometanorum locis obsoletoꝝ prostituta publicè habentur. Quin læta est sancta ab Eubocæ Mahometis successore, ac recepta ad Aomar & Odmèn, postèꝝque omnibus, cuilibet fas esse ad quosvis usus adhibere, quacunquè is habeat in suo dominio. Hinc hæc videntur coire cum belluis, & omni se turpitudine commaculare, quod post alios refert Theodoros Spanduginus in vita Ismaelis & Tamna, ut vocant, Sophorum. Ut igitur aliæ gentes obscenè fuerint, sane hæc in re Mahometani spurcissimi sunt habendi; quia non modo fæditate hujusmodi, sed crudelitate in omnes, ac rapacitate cunctis populis illi præcellunt. Hactenus Bozius.

CAPVT IX.

Irrationabilem, & turpem esse legem Mahometi, quia tanquam licita permittit adulterium, fornicationem, & polygamiam.

Præterea Alcorani turpitudine clarissime convincitur approbantis concubitam viri (etiam matrimonio ligati) cum mulieribus emptis & captivis. Unde in cap. 32. *Alcorani*, inquit, Castitatem servate, nisi cum proprijs uxoriibus, aut sibi subiectis, & ancillis, inde namque nulla sit querimonia. Sibi tamen tanquam omnium turpissimo, non tantum ad ancillas, sed ad omnes aliorum uxores, (sicut equus & mulus) accedere à Deo fuisse sibi concessum, ut posset viros sanctos & Prophetas generare, impiè blasphemavit.

Hic autem Alcorani error adulterium, sive fornicationem tanquam licita approbans, quod contra Divinam præceptum sit, apertissime constat: dicitur enim Exod. 20. *Non machaberis*, & Tobie 4. *Attende tibi ab omni fornicatione. & præter uxorem tuam nunquam patiaris irimen sine.* Sed & rationibus agamus, ostendentes esse etiam contra legem naturæ. Primo, Quia natura duce admonetur Viri, non solum extra privatos parietes, sed ne que etiam extra proprium lectum, fidem matrimonij violare: ita ut cum quis habet uxorem, neque liberam, neque ancillam habere insuper velit. Ita enim contractus hic matrimonij ex præscripto naturæ initus est, ita fidem quilibet conjugum servare tenetur; ut adulter habeatur, quisquis ab hac fide, vel lege defecerit: quæ enim juris naturalis ratio exposcit, ut mulier si servo conjugatur, adultera sit; vir tamen si ancilla; adulterio non polluat: cum tamen in hoc summa, naturalissimaque iustitia sit: Ut alteri non feceris, quod ab altero pati nolis.

Secundo, quia illa quidem actio dicitur esse contra legem naturæ, quæ non est conveniens fini debito; sive quia non ordinatur ad ipsam per actionem agentis, sive quia de se est improportio nata fini illi. Finis autem quem natura ex concubitu postulat, est proles procreanda, & educanda: & ut hoc bonum quæreretur, posuit delectationem in coitu, ut Constantinus dicit. Quicumque ergo concubitu vivitur propter delectationem, quæ in ipso est, non referendo ad illum finem à natura inventum, contra naturam facit. Cum autem nomen concubinæ exprimat conjunctionem, qua solus concubitus propter seipsum quæritur: patet quod contra legem naturæ sit, accedere ad concubinam, non conjunctionem sibi matrimonio, quæ concubina vocatur.

Nec obstat, si dicatur quod aliquis ex tali concubitu prolem quærat, quoniam adhuc non est conveniens, ad proles bonum, in quo non solum intelligitur ipse procreatio, per quam proles esse accipit, sed etiam educatio, & instructio, per quam accipit nutrimentum, & disciplinam à parentibus, in quibus tribus parentes proli obligantur, secundum Philosoph. & Ethic. Cum autem educatio & instructio proli à parentibus debeantur, etiam à longius tempus, merito etiam naturæ lex ordinavit, Patrem & matrem perpetuo sibi mutuo con-

vivere, ut communi industria & diligentia proli subveniant, hæc autem obligatio ad commanendum, matrimonium facit.

Patet ergo, quod merito reprobetur coitus concubinatorum, & error Mahometi. Nec debuit movere Mahometum ad hunc errorem, quod antiqui Patres, ut Abraham, Jacob, & David legantur concubinas habuisse, quoniam illæ uxores erant; non tamen dicebantur uxores, sed concubinæ, quia non erant principales: quamvis secundum veritatem erant uxores. Unde *Genes. 16.* dicitur quod Sara dedit Abraham Agar uxorem, & *Genes. 30.* dicitur, quod Rachael dedit, Balam autem ancillam suam, viro suo in conjugem, ut de ea susciperet prolem, & sic concubinatorius ille coitus fuit in veritate conjugalis. Præterea, ut dicit S. Thom. antiqui Patres ea dispensatione, qua plures uxores habebant, ad ancillas accedebant uxorio affectu. Unde in illis non fuit bruta libertas, quam lubricus Mahometus concessit suis.

Ex dictis igitur non solum adulterium, sed & fornicationem quamcunque, etiam simpliciter legi naturæ repugnare, non obscure constat: restat nunc ut de Polygamia, (hoc est de pluralitate uxorum) quam Alcoranus, ut licitam commendat, idem breviter comprobemus: quia Polygamia, tum ex parte viri, tum ex parte uxoris, juri naturæ, & rationi matrimonij repugnat; ex parte uxoris omnes concedunt, quia repugnat, quatuor matrimonij finibus: scilicet primo susceptioni, & educationi proles, nam mulieres pluribus viris additæ, ut meretrices, pariunt raro; & quamvis parent, nullus virorum sciret, quisnam suus filius esset, quod non parum educationi officit. Secundo, Societati domesticæ, & communicationi operum ad vitam necessariorum: nam tunc essent unus corporis capita multa, quæ non facile conveniunt inter se; nec sciret mulier, cui magis parendum foret, sicut nec servus, qui multis dominis æqualibus inservit. Tertio, Remedio contra concupiscentiam; nam & rixa inter corrivales fovetur, nec tot viris unus femina gratus amor esset. Quarto, Significationi unius Christi cum Ecclesia & anima: Unus est enim Deus Ecclesiæ & animæ sponsus.

Ex parte etiam viri probatur. Primo, quia repugnat secundo fini, nam quot mulieres in domo, tot sunt dissensionum principatus: nec enim mulier est ancilla, sed post virum domina; repugnat tertio fini; quia nequit unus vir tot faminis facile satisfacere, & una semper alijs præferetur, repugnat etiam quarto fini, quia una est tantum Ecclesia. Secundo, non videtur æquum, ut mulier se totam viro tradat, non autem vir mulieri. Tertio, quia si Polygamia ex parte virorum licita esset, Deus procul dubio initio eam introduxisset: cum tunc maximè propagatio necessaria foret, quod tamen non fecit, sed uni viro unam tantum feminam dedit.

CAPVT X.

Legem Mahometi esse irrationabilem, quia non præbet peccatoribus remedia ad salutem.

De peccatorum remissione quam impie Mahometus sensit

MAhometus nulla habita ratione penitentiae, nihil de satisfactione pro peccatis admissis reddenda curans, nihilque de bonis operibus pro peccatorum condonatione præscribens, in Alcorano, non aliud medium ad salutem consequendam, Saracenis etiam peccatoribus, quam Turcis sceleratis prodesse affirmavit, quam quod omnes confiterentur hanc veritatem, *Non est Deus præter Deum, & Mahometus est Apostolus Dei*: hoc Alcoranus præcipit, ut dicatur ubique, hoc etiam ut maxime necessarium ad salutem commendat, ita ut quicumque hoc confiteatur, de necessitate salvetur: hac enim confessione facta, rapinae, & omnia alia scelera, & flagitia, alioquin ingentia & plurima, condonantur. Quam verò sit rationi contraria hæc Mahometi doctrina, primo ex eo convincitur, quia hæc propositio, *Non est Deus præter Deum*, per se ipsam verissima est; nec ab ullo ei contradicitur: quis enim unquam dubitavit de hac propositione; non est Angelus nisi Angelus, aut non est Petrus præter Petrum, si solus sit Petrus in mundo? hæc enim propositio per se nota est: quæ autem sequitur, Mahometus est Apostolus Dei, est valde ambigua. Qualis igitur erit connexio duarum propositionum, unius quidem per se ipsam notæ, alterius vero per se ipsam ignotæ? aut quæ utilitas vel virtus in ea esse potest, ut homines quantumvis innumeris sint polluti flagitijs, continuo horum verborum prolatione à peccatorum macula purgentur?

Secundo, quia si criminum quantumvis magna, his verbis prolatis Saracenis condonantur, nullaque ratio habenda est satisfactionis, aut penitentiae, occasio maxima præberetur hominibus passim delinquendi, intrepidè mala perpetrandi, nullaque ratio haberetur honestatis, vana spe veniæ deceptis: quare hæc Dæmonis ars est, ad perdendos homines inventa.

Tertio, hac una ratione monstratur prædictam doctrinam esse penitus absurdam, quia quamvis prædictis verbis DEUM verum, verumque Prophetam confiteremur; adhuc similitum verborum pronuntiatio non sufficeret, ut universa nobis condonarentur peccata, quia peccata nulla ratione delentur, nisi nos eorum peniteat ex animo, simul cum proposito firmissimo nunquam deinceps peccandi; quod sequentibus confirmatur argumentis.

Primum. Quia omne peccatum à nobis commissum propria nostra voluntate perpetratur; ergo, qui voluntatiæ divina lege contempta, violataque rectæ rationis, & naturæ methodo, Deum offendunt, necesse est, si velint veniam obtinere, ut à malè agendo respiciant, & vitam emendent per veram cordis penitentiam, quæ malè antea vitæ detestationem, ac benè & juxta divinas leges vivendi propositum complectitur: nam experientia & ratio etiam inter homines docet, ut si quis alium contumelia affecterit, velitque illi reconciliari: priusquam ad amicitiam & benevolentiam restitueretur; illatæ injuriæ peniteat, animumque de-

ponat amplius offendendi. Nemo enim alteri condonabit etiam suppliciter signa penitentiae præbenti, & veniam petenti, si adhuc in obstinato animo lædendi perseveret. Quare cum DEUS hominum corda exactissimè noscat, parum proderit, ut peccata condonentur hominibus, ista vel alia verba proferre, si ipsos peccatorum non peniteat, nec peccandi voluntatem animumque depellant.

Deinde, quia multa sunt peccatorum genera, quibus non solum divina majestas offenditur, sed etiam proximis injuria & damnum inferitur, qualia sunt furta, rapinae, latrocinia, adulteria: quare si is, qui hujusmodi peccatis proximum lædit, absque ulla restitutione damni, injuriæ satisfactione divinitus absolvetur, per solam horum verborum prolationem, Deus fuisset injustus; sicut iniquus Rex esset, qui furibus & prædonibus, nulla facta furti restitutione condonaret. Quare absurdum est, & cum recta ratione pugnans, quod docet Mahometus; nempe homines suorum peccatorum veniam obtinere per solam horum verborum prolationem.

Ac denique, cum facillimum sit, hæc verba proferre, quibus homines veniam sine alio labore, & salutem assequuntur; absque ullo rationis freno, legisve metu, homines furta, latrocinia parabunt, plurimas caedes committent, in omnium scelerum & flagitiorum genera pro libidine sua labentur, ut qui facilem omnium suorum peccatorum remissionem habent, dicentes: *Non est Deus præter Deum*, &c. ut experimento inter Saracenos conspicitur, ubi peccata committi solent tam facile, quam bibi aqua consuevit: adeo cæcos, ut scelera omnium impurissima, & atrocissima, honesta esse existimant; vel propter impunitatem, spemque veniæ non deterreantur committere.

Firmiter igitur ex dictis, in lege Saracenorum neminem posse salvari; quia in ea non sunt adhibita remedia convenientia, ad delendum peccatum: & certe nihil verius prædixit Mahometus, dicens in Alcorano in *Cap. Martij*, quod interpretatur *Maria*: omnes in Iustitiam Saracenos ituros; & ipse etiam Mahometus Saracenis dixit, Vos post me in Septuaginta ites partes dividemini, quarum salvabitur una, reliquæ vero omnes igne destruentur: & hæc sententia, ut affirmat Ricardus c. 5, sic valet apud Saracenos, ut nullus, neque sapiens, neque insipiens eam vilipendat.

CAPVT XI.

Legem Alcorani esse irrationabilem, dum docet unumquemque in lege sua salvari.

DOcet insuper Mahometus in Alcorano, Mahometum quemlibet rectè viventem secundum præscripta, ac leges suæ sectæ salvari, nisi sit Apostata à lege Mahometi, sic affirmat in *Cap. de Balabara*, dos quæ interpretatur *vacca*: quod Judæi & Christiani certim salvabuntur: & in *cap. 4. Alcorani* inquit: Scientes autem generaliter, quoniam omnis rectè vivens Judæus, sive Christianus, seu lege sua relicta in aliam tendens, omnis scilicet Deum adorans, bonique gestor; indubitanter divinum amorem consequetur. Adversus hunc perniciosissimum Mahometi errorem, quem olim etiam

E hñici

Ethnici receperunt, ut testatur D. Augustinus *lib. 10. de Civitate Dei cap. 51.* duobus potissimum medijs insurgemus. Primo, demonstrabimus, religionem qua Deus verè colitur, necessario esse debere unam ubique, nec extra illam posse contineri alicui salutem. Secundo, principaliter etiam probabimus, impossibile esse, quemlibet in qualibet perfecta salvati.

Non est autem dubium, quin unam & communem oporteat esse Religionem, qua DEUS colatur, eique gratum præsterit obsequium: quod sequentibus argumentis ita convincitur. Quia omnes tenentur DEO debitum cultum exhibere, debitamque vitæ honestatem observare: ergo quicumque sit hic cultus Deo debitus, necesse est illum Deo ab omnibus exhiberi: nam alias non erit debitus ei, si sine injuria, aut peccato subtrahi, aut denegari potest: ergo necesse est unam atque communem Religionem esse in omnibus; ergo una fides, & honestas morum.

Secundo, Una est veritas rerum divinarum in se, quam non diversificat, nec variat diversitas hominum, vel varietas Religionis eorum: non enim pendet illo modo hujusmodi veritas ex hominibus, vel dispositionibus eorum: unius autem & ejusdem veritatis una est apprehensio, sive per credulitatem, sive alio modo fiat: ergo una debet esse fides, & credulitas apud omnes, & quicquid contra hanc veram credulitatem fuerit, error est impietatis. Et confirmatur, quia aliqua sunt obsequia, quæ communiter exhibenda sunt DEO ab omnibus hominibus, & quibus sine Dei blasphemia contradicere non potest: quia sine Dei injuria non posset dici DEUM non esse adorandum, venerandum, orandum, & multa alia similia, quæ quia debita sunt, necesse habent omnes homines his DEUM recognoscere & confiteri. Igitur cum hæc obsequia infinita esse non possint, certa erunt, & determinata. Hæc autem sunt quantum ad credulitatem, quæ Religio Christiana appellat articulo fidei: quæ extra hanc credulitatem & fidem, cultumque DEO debitum, non potest esse alius cultus DEO gratus.

Denique principaliter hac argumentatione convincitur, non omnes in sua secta salvati; quia, ex hoc sequeretur, quod omnes sectæ DEO placerent, atque probarentur per se ipsas Deo; & hoc dici nequit. Nam cum pleraque opiniones differentium sectarum, atque etiam nata ex opinionibus actionum studia, oporteat inter se pugnare: fieri nequit, ut quælibet sectæ per se, sint divinæ voluntati consentaneæ. Inde enim (quod absurdum est) sequeretur, eundem ipsum Deum aversari, quod approbare; & id verare, quod sibi tamen placet. Etenim ex omnibus contrariis ac repugnantibus actionibus, necesse est qualdam esse rectæ rationi congruentes, ac proinde probari, vel etiam imperari à Deo: eas autem, quæ sunt his contrariæ, necesse est hoc ipso esse à recta ratione aversas; ideoque peccata DEO invida, & ab ipso prohibita. Itaque si opiniones omnes & actiones quarumlibet sectarum, divinæ voluntati consentaneæ essent; & quædam ex illis, ut ostensum est, Deo sint exorsæ, & ab eo prohibita, sequeretur, ut dicebamus, aliquid aversari DEUM, quod ipse tamen approbat, & id ipsum verare, quod sibi tamen placet. Accedit, quod si propius etiam disciplinas inspicimus earum sectarum, quarum notitiam tenemus, ut Gentilium, Judæorum, Turcarum, Hæreticorum; in singulis praves errores, atque adeo actionum instituta perversissima facili-

animadvertimus: quæ esse quidem media ad salutem consequendam, ipsi grata Deo, neque cogitari sine summo scelere, neque dici sine atroci blasphemia potest. Nam ex dictis, infraque dicendis constat, multa absurdissima de erroribus, tam Gentilium, Judæorum, Saracenorum, quam aliarum sectarum.

Præterea nec invincibilis ignorantia tantorum errorum sectatores excusare ullo modo poterit, aut salvare; quia etsi aliqui, ad quos Evangelij notitia nondum pervenerit, à peccato infidelitatis excusentur: tamen inde non ita ut sequitur, ut quisque possit secundum sectam quamlibet adipisci salutem: nam ut salutem consequaris, satis tibi non est, ut à peccato in pravis alioquin actionibus excuseris, sed præterea etiam necesse est, ut aliquibus medijs utaris ad consequendam salutem, per se rectis, & à divina providentia, ad eam rem institutis: cujusmodi sunt Fides, penitentia, &c. Ut enim DEUS ipse hominibus proposuit finem ultimum, id est, summam beatitudinem; sic ad ipsum etiam pertinet, media aliqua, & bona & necessaria constituere ad perveniendum in eum finem. Quod si terminum tantum, & non etiam viam hominibus ostendisset, non esset perfecta illius providentia. Non est autem consequens, si per ignorantiam, aut opinionem in pravis actionibus à peccato excuseris, ut etiam utaris ejusmodi medijs, quæ per se sunt bona & necessaria ad salutem.

CAPUT XII.

Legem Saracenorum esse irrationabilem, quia violenta, & iniqua.

Et etiam Alcorani lex, ut breviter dicam, ita violenta, ut merito possit appellari *lex cadæ & mortis*; eo quod homines non blanditijs, non rationibus, sed cæde cogi præcipit ad credendum. Quare ipse Mahometus cum legem suam non posset miraculis confirmare, eamque omni ratione carere, manifesta tandem mendacia coningere conspiceret, ac multos propter hæc fore, qui ei contradicerent; sibi ipsi datum esse ajebari à Deo instrumentum proprium (id est enssem) ad interendum; ipseque tulit mandatum in lege, ut intererentur quicumque Alcorano adversarentur, & non crederent: quare non semel, aut iterum, sed passim, quasi mandatum quoddam universale, illa verba repetuntur, *Interimite, interimite*: in cujus confirmationem affect Richardus exemplum Avunculi ipsius Mahometi, qui cum ab illo invitaretur, ut Alcoranum reciperet; respondit dicens: Quid mihi, si hoc non fecero, fili fratris mei? cui tum Mahometus respondit, Interimam te, ô Avuncule. Hic autem dixit, Impossibile est esse quoddam aliud: nihil aliud, dixit. Avunculus autem, inquit, Sequar te ad quodcumque volueris, lingua tantum, sed non corde, imore enim. Omar autem filius Catempadi dixit coactus: *Domine tu scis quod solo timore mortis ipse Saracenus.* Filius autem Empiasca timore ensis factus est Saracenus. Unde misit literas ad Messie, quas mulier quædam occultavit sub capillis, nuncians his, qui sunt in urbe adventum Mahometi, ut caverent ipsi vim doctrinæ illius. Hæc Richardus.

Secundo etiam hujus legis violentia confirmatur; quia ipse Mahometus affirmavit, in tantum ejus legem permanuram, in quantum armis temporali que

cap. 10.
confutat.
legis
Mahom.

Mahometus
salvandos
dicos
cet
simulos
in
lege sua.

poralique potentia fulciatur. Aliud est etiam hujus violentiæ argumentum, ut etiam ipse Ricardus refert: Quod quando Saraceni conveniunt, ut eos legem Magister doceat; ipse primum nudans enssem, eum quem nudatum manu detinet, vel in quodam eminenti loco ponens quoad finierit, eos docet: ut & sic clarius suadeat Mahometi doctrinam, potius gladio, quam ratione nisi.

Hæc est propaganda Mahometicæ legis ratio, aliena & contraria ei, quam Sancti Apostoli, & primi Ecclesiæ fundatores præmonstrant: qui non ferro, ut inquit Augustinus, sed ligno; non morte minitendo, tormenta inferendo, sed obediendo potius, & supplicia, martyria, mortelque perferendo Ecclesiam plantaverunt, ut latius diximus lib. 2. & dicemus infra; Maxime quia cum fides requirat affectum, sive assensum voluntatis, secundum illud Apostoli: *Corde creditur ad justitiam*: & voluntas cogi non possit; quomodo igitur credent, qui vi & armis coguntur fidem recipere? cum ipse Dominus maxime ab homine cor quærat: juxta illud. *filii prave mibi cor tuum*. Ex quibus non obscure deducitur Alcorani legem esse injustam, & iniquam: cum sit causa caedis, rapinæ, & perjurij, alio umque scelerum.

cap. 12.
lib. citat.

Quod si aliquando prohibeat rapinas, perjurium, & alia, ut inquit Ricardus; tamen hæc prohibitio potius permissio quædam est. Dicit enim, Ne faciatis mala, non enim placent DEO; si autem feceritis, ipse est misericors & miserator, & facile vobis parcat. De rapina autem nihil unquam mandavit, ut restituatur, neque talem ipsi consuetudinem habent: sed sufficit dicere Saracenum: *Non est Deus præter Deum*, & *Mahometus Apostolus Dei*. De perjurio autem palam dicit in cap. *Elmin*. id est, *Mensa*: Non imputabit vobis Deus fraudationem juramenti, sed invocationem ejus; quasi dicat, Perjurium non obligat ad culpam, sed ad penam. Et postea subdit: Pro transgressione ejus sufficit decem pauperum educatio, vel totidem indumentum, vel unius captivi redemptio: qui autem hæc non potest facere, ter jejunabit. Ex his autem sequuntur omnia mala: non enim timent rapere, decipere, perjurare, fidem violare; cum Christiano præcipiatur fidem servare etiam inimicis & Infidelibus.

Mahometus autem palam dicit in *Cap. Elmentare*, id est, *negatio*. quod Deus dispensaverit ei, ut non servaret, quod licet juraverat, non amplius, videlicet, ad Jacobi illam quandam accedere: quæ Maria appellatur; & sic pejeravit, cujus remissionis testes sunt, ut dicit ipse, Michael, & Gabriel. Iniqua est igitur lex illa, quam sequuntur omnia mala. Est autem iniqua, quia tot, & tanta mala, & mendacia Deo injungit, & præter prædicta, etiam alia multa turpia & fatua.

CAPVT XIII.

Legem Alcorani irrationabilem esse, ex parte formæ, hoc est ordinis & styli.

Legis
Mahometicæ
confusio

Alcoranum Pseudopropheta Mahometus, tanquam legem à Deo datam, ex Judæis, gentibus & Christianis, variè, mixtè, confusèque collectam composuit: eam deinde versibus quibusdam rhythmicis condidit, quo facilis in animos imperitæ multitudinis per suavitatem cantus & rythmi influerent, & firmius eis inhaerent. Nam sicut tradidit quidam nobilis Christianus Arabs,

apud Dionysium Cartusianum lib. 2. qui floruit circa tempora Mahometi, & qui super omnes sui temporis Arabicæ linguæ vim, proprietatem, & elegantiam callebat. Vulgate tunc erat apud Arabes carminibus, & poeticis cantilenis studere: quin etiam verbus facere, tam nobiles quam ignobiles, tanquam quid vulgo usitatum, pronihilo ducebant. Legem suam *Alphulian* nominavit id est, *seclionis*, sive *capita*, simulans legem ad se missam à Deo, non simul datam sibi universam, sed per partes, & intervalla temporum; & ut Sibyllæ folia diversis in locis, & temporibus, discretisq; sententijs: callide videlicet, ne quis in ea scriptura rerum consequentiam, & ordinem, ac rationem doctrinæ requireret.

Primum omnium Oâmen, annis post Mahometum circiter centum, & decem, aliorum Mahometi successorum adjutorio, istam legem in unum quasi corpus, & ad integritatem, quoad ejus fieri potuit, redegit. Arabes appellantur Alcoran, id est, scripturam; per excellentiam videlicet, præcisè scripturam appellati volentes: cum tamen ea sit ex varijs Judæorum, Hæreticorum, & Epicureorum doctrinis, erroribus, fabulis, & blasphemijs, ceu indigestum quoddam chaos: quam tamen legem, ipse ait, descendisse de summo caelo, usque ad infernum caelum, deinde paulatim in terras lapsam esse, & ad se delatam; de quo etiam Deum sermone secum inducit. Inter præcipuos Mahometi amicos, & socios duo fuere apud posteros celebriores: quorum alter vocatus est *Haly*, cujus interpretationem Alcorani sequuntur Persæ: alter nominatus est *Haumar*; quem, ut fidelissimum legis Mahometicæ interpretem cæteri (Turcas dico & Mauros) complectuntur, Persis hostili odio habitis.

Hanc vero legem non esse à Deo, inter alia ex eo præcipue deducitur, quod ea, quæ à Deo procedunt, ordinem & seriem inter se habeant, dicente Apostolo: *Quæ à Deo sunt, ordinata sunt*: quod & experientia testatur, tam in operibus naturæ, quam in sacris Scripturis: Moyses enim valde ordinatè incipit à mundi creatione, & deinde totum Pentateuchum percurrit secundum ordinem temporis & historiarum. Alij autem Prophetæ bene ordinatè: que processerunt secundum ordinem historiarum, vel ad minus, secundum ordinem materiæ. Idem dicendum de Evangelio, quod incipit quidem ab Incarnatione, & Nativitate Christi, deinceps autem de vita & doctrina, & ejus miraculis, & post hæc de morte, resurrectione & ascensione dicit. Alcorano autem omnino nullus est ordo temporis. Neque enim dicit, quibus Regibus, vel secundum quod tempus; neque historia ordo est.

Ac denique adeo inordinatè procedit, ut nemo sit, qui possit reddere rationem ordinis, historiarum, & capitulorum. Et neque materiæ ordo est; nunquam enim unam materiam bene ordinateque pertractat, quinimo ab una materia, ad alteram per suppositionem omnino impertinentem transfertur tanquam abstractus. Sed & neque ordinem habet argumentationum, vel alio cuius demonstrationis: sed omnis doctrina ex suppositione procedit, & supponens quandam propositionem per se ipsam veram, & illa aliam concludit, quæ nihil commune habet cum prima, quale est illud, quod passim ab eo dicitur; Deus excelsus est & bonus, & quod Alcoranus lex est salutis, & Deus est Deus, & quod nullus est alius Deus præter Deum, & Mahometus est Propheta verus. Quæ autem hæc conclusio, Mahometum esse verum Dei servum, & quod Deus est Deus? Unde

Tertio, hic venerorum usus ad generationem ordinatur, si ergo post resurrectionem erit venerorum usus, nisi sit fructuosa, sequitur quod tunc etiam erit generatio hominum, sicut & nunc; sterilitas enim & lesio, & plaga est naturæ, quæ non potest esse in optimo statu humanæ naturæ, cuiusmodi est status post resurrectionem: sequitur ergo quod multo fecundior: & felicior erit proles procreatio, quam hic. Cum ergo mors in vita illa non erit, crescet ibi populus in infinitum. Finita autem est regio Paradisi illius, & omnis regio corporalis: quare brevi tempore necessario magna pars populi illius de Paradiso exibit. Er: erit necesse creati aliam regionem iis, eamque non unam solum, aut finitam, impossibile enim est, quasunque regiones finitas infinitos capere homines.

Si vero quis dicat usum illum ciborum, & venerorum non respicere augmentationem, & conservationem corporis, aut speciem, aut multiplicationem hominum, sed solum delectationem, ne aliquid in ultima remuneratione desit. At contra (ut bene D. Thom. 4. *contra gentes*) quia vita resurgendum ordinatur est, quam vita nostra: in hac autem vita inordinatum & vitiosum est, cibus & veneris nisi propter solum delectationem, non propter necessitatem sustentandi corporis, vel proles procreandæ, & hoc rationabiliter, nam delectationes quæ sunt in præmissis actionibus, non sunt fines actionum, sed e converso: natura enim ad hoc ordinavit delectationes in istis actibus, ne alienari propter laborem, ab his licet necessariis naturæ, desisterent; quod contingeret nisi delectatione provocarentur. Est ergo ordo præpotterus, & indecens, si ista operationes propter solas delectationes exercentur; non ergo erit in resurgentibus, quantum vita ordinatissima ponitur.

Neque obicit supradictis, Christum post resurrectionem comeditisse, & bibisse: quoniam id non tam propter voluptatem, aut alterius rei causam, quam ad demonstrandam suæ resurrectionis veritatem. Quare cibus ille non fuit conversus in carnem, sed resolutus in præjacentem materiam: hæc autem cautâ comedendi non erit in resurrectione communi.

Ad secundam vero partem accedentes, facile erit rationibus naturalibus convincere, hominis felicitatem non esse sitam in corporis voluptatibus. Prima, ut homo sit ab omni parte beatus, & acquisita bonorum sorte contentus, opus est, ut ejus desiderium sit undique expletum, & ea, quæ sunt in homine præcipuæ facultates, & nobilissimæ, adeptæ sint bonum, quod earum cupiditas em fatiet. At planè experitur, in nulla re, quæ corporis sensibus percipitur, voluntatem hominum conquiescere, vel intellectum expleri: nam quantacunque sensuum voluptate perfundatur homo, ac abundet; nunquam tamen omnino saturatur: semper enim plura & majora bona appetit: non ergo ponenda est felicitas in iis, quæ corporis solum sensum oblectant, animum vero non satiant.

Secunda, Nulla animantium facultas expleri satiatione potest, nisi sui proprii objecti adeptione, verbi gratia gustus, non conquiescit vel oblectatur odore, sed rerum saporibus, qui in cibis quibus velimus reperitur. Auditus non saturatur corporum coloribus, sed sonis, qui aures demulcent: sic intellectus noster verum habet, ut proprium objectum, sed universè verum, unde satiatione nequit alicujus privati veri consecutione, quia nullum est particulare verum conditum,

quod totam ejus capacitatem æquet: quare in nullo vero conquiescit, donec omne verum obtineat. Similiter nostra voluntas sua natura fertur in proprium objectum, in id, quod est universè bonum, & ita nullo creato peculiari bono fatiatur, quousque omne bonum possideat: at in his rebus, quæ corporis sensibus obiectantur, neque est universè verum, neque universè bonum; quidem præter eas alia multo sunt meliores & veniores. Vita ergo futura felicitas in his rebus minime consistit. Item bona sensuum, non sunt propria objecta intellectus, aut voluntatis; quippe, quæ sunt objecta sensus & appetitus, qui sensuum est comes: at præstantissimæ hominis facultates sunt intellectus, & voluntas, quibus mens est prædita: fieri ergo nequit, ut in alio sæculo conquiescat homo, nisi hæc mentis facultates suorum propriorum objectorum consecutione expleantur.

Tertia, quia homine intereunte, omnes sensus & corporis facultates & vices intereunt, ut quæ corporis instrumentis sunt alligatæ, & corporis vinculis altricatæ, & carni concretæ: & ideo extinctus homo, nec audit quicquam, nec cernit, nec gustat, nec odoratur, nec manibus contrahit, sed solum post hominis obitum, supersunt tres animi facultates, quæ rationis compotes vocantur, quæque ad suas functiones corporis adjumentis & instrumentis non egent, quia nulli corporis partibus alligatæ sunt, nimirum memoria, intelligentia, voluntas, quæ mortis & interitus expertæ sunt. Est igitur ridiculum, & penitus absurdum, dicere alterius sæculi felicitatem esse positam in rebus, quæ sensus nostros oblectant: quandoquidem animus corpore solutus, & in aliam vitam translatus, sensibus caret, quos una cum corpore amisit; & ideo nihil percipere potest eorum bonorum, quæ ad corporis sensus spectant, sed eas felicitates consistit, in virtutum spiritualium functionum actionibus, nimirum in unctione memoriæ, quæ semper est memor eorum bonorum, quæ possidet: in actione intellectus, qui est omni sapientia plenissimus, utpote qui omne verum, cujus mens hominis capax est, cognoscit perfectè absque ullo errore, deceptione, & lapsu: neque enim ulla falsitate aut mendacio decipitur, neque ullis ignorantia tenebris obscuratur: nec alicujus rei dicenda studio, & desiderio tenetur, & in operatione voluntatis, quæ semper jucundissimo quodam amore diligit DEUM, qui est summum & infinitum bonum: & his actionibus expletur, & satiatur animus dulcissima omnium bonorum possessione contentus.

Præterea quarto, ex conditionibus siue circumstantiis beatitudinis probatur, quarum prima est, ut beatitudo sit ultimum simpliciter, ad quod omnia referri debent, & ea ad nihil aliud: ita docet Philosoph. libro 10. *Ethic. cap. 2. & 7.* Secunda, ut sit aliquid secundum se perfectum, & maxime excellens, inter alia bona, quæ conditio per se constat. Tertia, ut expellat omnem miseriam, seu defectum boni, alias non esset beatitudo. Quarta, ut fatiet appetitum hominis, ita ut nil præterea desideretur, cum anxietate, & inquietudine: hæc autem conditiones non reperitur in ullo bono creato, & multo minus in illis bonis, quæ ad corpus pertinent; ut sunt divitiæ, cibi, veneris ea: quia secundum rectam rationem ista ordinantur ad ipsum hominem, tanquam in finem: ac ex consequenti sunt inferiora homine. Ex quo etiam sequitur, quod non sunt perfectiora & excellentiora bonis maximè,

maximè, quia cum voluptas sit quædam appetitus humani quies in aliquo bono, aliunde obtento, atque adeo quiddam consequens aliud, quod sit excellentius bonum. Deinde nec voluptates corporis expellant omnem miseriam, neque fatiant appetitum, quia cum iis possunt esse quamplurima conjuncta mala, ac desideria, ut experientia constat.

Quinto, beatitudo ultima hominibus in præmium bonorum operum promissa, consistit in his, quæ omnem humanæ facultatis virtutem excedunt, dicente Prophetâ Isai. 14. *Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit diligentibus se.* Et Apost. ad Roman. 8. *Non sunt condigna passiones huius sæculi, ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis:* sed felicitas quam seductor ille Mahometus promisit, non est in aliis bonis maioribus, quàm habet vita præsens. Promisit enim flumina lactis, & vini, & mellis; unde non promisit eis alios liquores secundum speciem, quam habet vita ista, etsi forte gustu suaviores: & eodem modo se habet de saporibus, cum determinati sint numero specterum suarum, nec ampliores, nec alii esse possunt: idem quoque dicendum de omnibus generibus ciborum. Quare manifestum est, quod non aliam felicitatem promisit eis, quàm carnalem, quam habet vita ista, eamque, nec majorem, nec meliorem. Unde patet, quam turpiter erraverit assignando felicitatem futuram, illi vitæ præsens tam propinquam, in bonis nimirum corporalibus.

Sexto, summa perfectio hominis non potest esse in hoc, quod coniungitur rebus inferioribus: sed in hoc quod coniungitur alicui rei altiori, finis enim melior est iis, quæ sunt ad finem; sed delectationes carnales consistunt in hoc quod homo secundum sensum coniungitur aliquibus rebus inferioribus, scilicet sensibus: ergo error magnus est, in talibus hominis felicitatem ponere.

Septimo, In illo maximè ponenda est felicitas, per quod homo maximè accedit ad DEUM, qui beatorum est Angelorum & hominum; sed per delectationes prædictas maximè impeditur homo, à maxima appropinquatione ad DEUM, quæ fit per contemplationem, quam maxime impediunt delectationes sensuales, sint enim quædam vincula mentium humanarum, & excrementa oculo: ut intellectuum: si enim quis cibi & potus abundantia frui, & sapientiæ vacare se posse putet, decipitur, maximus ergo error est, in talibus felicitatem ponere.

Octavo, Ubi talis venæ as gulæ usus erit, necesse est fore magnam & assiduam corporum exanationem, resolutionem, transmutationem, digestionem, somnum, & alia hæc vitæ necessaria: ita ut ille Mahometi Paradisus, quantumcunque fuerit, sudoribus, egestionibus, & urinationibus replendus sit. Quid ergo aliud erit, nisi taberna infestè ingurgitationis & perpetuæ sordiditatis, & turpitudinis prostibulum, atque volutabrum porcorum. Omitto abominations & sordiditates illas, quæ ex commixtionibus maris & fœminæ sequuntur. Quod autem dicit Mahometus Angelos pincernas, & dapiferos futuros sibi credentium, quis non rideat? Quasi vero Angeli sancti felicitatem illam, quam nec oculus vidit, nec cor hominis concepit, deserturi sint; ut lectos fœdis glutinibus ad turpitudines exercendas parent, ac ornent; Angelicæ beatitudinis excellentiam, in coquinariâ seu dâpiferam servitutem commutaturi.

Nono, Quia cum hæc beatitudo sit maximum bonum, Deo etiam debet convenire, maximè

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

cum Mahometus Deum faciat corporeum; habentem membra corporea, ut manus & pedes. Nam si, ut ipse inquit, non est beatitudo ubi voluptas absit, aut Deus non erit beatus, aut his etiam bonis fruatur. Erat igitur Deus similis illis Diis, quos Poetæ & fabulæ finxerunt, eruntque Deæ: supposita vero hæc sexuum diversitate, consequens est, ut concipiant: aliaque obscœna & absurda sequantur, quod si Deum non esse corporeum Saraceni respondeant, atque ita sine corpore frui perfectè æterna felicitate; cur ergo hominibus etiam absque corporis voluptate, hæc felicitas contingere non poterit? Et confirmatur, quia Angeli, quos ipse Mahometus corporeos esse docet, fruuntur hac voluptate, ex delectatione ciborum, & venerorum orta, aut illa caret: si primum, erunt Angelorum duo sexus, manducabuntque Angeli & bibent in cælo, quæ omnia ridicula sunt: si secundum, igitur Angeli aliam præter corpoream consecuti sunt felicitatem, quare ergo non & homines?

Decimo, quia animæ à corporibus separata, ex sententia ipsius Mahometi sunt nunc in Paradiso; ipse enim affirmat in cælo se vidisse Abrahamum, Moysen, & alios: & cum hi beatitudine perfruantur sine corporis consortio, cum illo careant; ut alios omittam, Christus Dominus & D. Virgo, Prophetæ, & Sancti alii, qui sobrii, moderati, casti, vel virgines fuerunt in hac vita imperfectioribus plena, in illa cælesti perfectissima, erunt ebrii, libidinosi, intemperati? alioquin non futuri beati.

Præterea undecimo, Si verum est, quod nulum oblectamentum sensuale defuturum sit futuræ beatitudini, seu Paradiso Mahometi, cum variis & diversis oblectamentis afficiantur homines, utpote quidam in cibis, quidam in potu, quidam in luxu, quidam in ludo, quidam in venationibus, quidam in piscationibus, quidam in hastiludiis, alii in diversis aliis rebus; nos dicere oportebit, in Paradiso esse omnia genera ciborum, volatilia, oves, & boves, & univèrsæ pecora campi, univèrsaque genera condimentorum; juxta oblectamentum singulorum hominum; amplissima insuper flumina vinorum, juxta varietatem gustuum singulorum hominum; apothecas specierum, & confectioum; prostibula tandem luxuriantium, sylvas feris plenas ad venandum, stabula multa equorum ad hastiludia exercenda, & ex consequenti, multa stercora animalium, & plura similia, quæ inferri possunt, adversus stultum Mahometum, Quæ & stultissima sunt, & omni divisione digna; illumque profectò Paradisum Mahometus suis descripsit, quem ipse bestialis sibi concupivit.

Ac denique duodecimo Laëtantii Firmiani lib. 3. *divinarum institutionum cap. 8.* ratione hac compendiosissima disputationem nostram concludamus. *Cum de officio, inquit, hominis agatur, oportet summum summi animalis bonum, in eo consistit, quod commune cum cæteris animalibus esse non possit. Sed ut feris dentes, armentis cornua, volucris penna proprie sunt; sic homini aliquid suum debet ascribi, sine quo rationem sua conditionis amittat; nam quod vivendi, aut generandi causa datum est omnibus, est quidem bonum naturale, summum tamen non est, nisi quod est unicuique generi proprium. Sapiens ergo non fuit, qui summum bonum credidit voluptatem; quoniam sive illa securitas, sive gaudium est, commune est omnibus. Aristippo ne respondendum quidem duco, quem in corporis semper voluptates ruenstem, nihilque aliud quam ventri & veni servientem, nemini dubium est, hominem non fuisse: sic enim vivit, ut nihil inter eum, pecu-*

C 2

demque

denique distaret, nisi unum, quod loquebatur. Quod si asino, aut cani, aut sui facultas loquendi tribuatur, quarasque ab his, quid sibi velint cum faminas tam rabide consectantur, ut vix divelli queant, cibos etiam potumque negligant, cur aut alios mares violenter abigant, aut ne victi quidem abstinent, sed à fortioribus saepe contriti, & magis insectentur, cur nec imbres, nec frigus a pertimescant, laborem suscipiant, pericula non recusent: quid aliud respondebunt, nisi summum bonum esse corporis voluptatem? eam se appetere, ut fruantur suavisissimi sensibus, eosque esse tanti, ut assequendorum causa, nec laborem sibi ullum, nec vulnera, nec mortem ipsam recusandam putent. Ab his ne igitur præcepta vivendi petemus, qui hoc idem sentiunt, quod anima rationis expertes? Hæc enus Laëtantius.

Neque quemquam movere debet, in Scriptura reperiri loca aliqua, quæ usum ciborum post resurrectionem, videntur hominibus promittere, *Isai. 27. Faciat, inquit, Dominus exercituum omnibus populu ex monte hoc convivium vindemia defacata*: quoniam ista, & similia loca spiritualiter intelligenda sunt; quia mos est Scripturæ sacræ divina intelligibilia, sub similitudine sensibilium proponere; ut animus noster ex aliis, quæ novit, discat, ut docet D. Gregorius, *incognita amare*. Quare secundum hunc modum delectatio, quæ est in contemplatione sapientiæ, & assumptione veritatis intelligibilis per intellectum nostrum, per usum ciborum, in sacra Scriptura consuevit designari; secundum illud *Prov. 9.* quod de sapientia dicitur, *Miscuit vinum, & posuit mensam, misit ancillas suas, ut vocarent ad arcem, & ad mœnia civitatis; si quis est parvulus veniat ad me, & insipientibus locuta est, Venite comedite panem meum, & bibite vinum, quod miscui vobis, & alia similia loca, quæ nulla ratione de cibo corporali intelligi debent, sed de illo cibo, qui in mensa sapientiæ sumitur, ut dictum est. Mahometus verò non figuratè, sed propriè de delectationibus corporeis loquitur. Quid quod Saraceni aliqui dicant, cum passim per Alcoranum sparsit Saracenorum beatitudinem esse, hortos irriguos possidete, mulieres, & pellices, juvenes, verrecundas, &*

pulchras, purpureis vestibus indutas, & his similia habere. Hæc sunt, quæ de suprema hominis felicitate sentit obicænis canis, aut his ille lutulentus, & ut Poëta loquitur, *Epicuri de grege porcum*.

Ex quibus facile erit motivis sive argumentis Mahometi respondere: Et quidem ad primum resp. Vanum esse argumentum, nempe quòd si ullum oblectamentum in Paradiso deesset, beatitudo minimè plena esset: quia, ut diximus, oblectamenta carnalia, qualia ipse Mahometus finxit, non pertinent ad veram beatitudinem; imò in contrarium formari debet argumentum, hæc ratione: In Paradiso erunt voluptates carnales, quales Mahometus describit: ergo sequitur, quòd ibi non erit vera, neque plena beatitudo; cum delectationes sensuales similes quod spiritualibus simul esse non possint, ut jam supra demonstravimus. Neque etiam secundum motivum urget, nempe, quòd frustra essent animalia in paradiso, si non adesset voluptas secundum carnem: hoc enim motivum ex ignorantia, & hebetudine mentis Mahometi, ad percipiendam spirituales animarum, immensamque voluptatem, quam ex visione Dei percipiunt, emanavit. Quare non mirum, si carnalis homo non potuerit beatitudinem absque carnalibus voluptatibus excogitare.

Erit tamen in corpore sua voluptas, & gloria & redundantia beatitudinis animæ in ipsum derivata; corpus enim glorificabitur, ejusque glorificatio quatuor continebit doctes, tanquam quatuor partes corporum Sanctorum, quæ sunt: *claritas, impassibilitas, subtilitas, agilitas*, & ita totus homo exultabit in Domino, juxta illud *Psal. Cor meum, & caro mea exultaverunt in DEUM vivum*. Cæterum differentia sexuum, & membrorum varietas post resurrectionem non erit frustra, cum sit ad naturæ humanæ perfectionem redintegrandam, in specie, & individuo, quamvis animales operationes delint. Licet ergo viri & feminae cum membrorum suorum integritate resurgant, non sunt tamen dicenda frustra feminae adesse, quia non erit commixtio cum eis.

SECUNDA PARS HUIUS TRACTATUS.

De præstantia legis Christianæ, comparatæ sectæ
Mahometanæ.

N superiori parte hujus Tractatus, in eo argumento versati sumus, ex quo satis constare potest, legem Mahometi ex quatuor illis capitibus, nempe autorem ejus ostendendo fuisse turpissimum & iniquum; Secundò ex ipsis rebus, quas præcipit ac docet; Tertiò ex fine, sive præmio suis sectatoribus promisso; Quarto denique ex forma seu stylo ipsius legis, irrationabilem esse. Restat, ut in hac secunda parte de excellentia & præstantia ejus legis dicamus, quam sanctissimè tulit JESUS Christus Salvator noster, sumptis argumentis à contrariis omnino capitibus; nempe à mira authoris sanctitate, ab his, quæ divinitus constituit, & docuit in ea, à fine Christianis ab eo præfixo, ac denique à forma sive stylo & ordine S. Evangelii. Postea in fine hujus secundæ partis responsum aliquibus objectionibus, factis in favorem sectæ Mahometicæ,

CAPUT